

6/1 (77/ו) – אלוהי הרוחות משלח בנו אותן מכל הפנות – רוח טובה, רוח רעה, רוח הקדש ורוח שטות, והן משוטטות בעולם, כל אחת לעצמה או בחברותה, והן משטות בי ובך ומחוללות רגע או מהפכה. בעצם אפשר למנות הרבה יותר מארבע הרוחות, לפחות כמנין האפשרי במעגל 360 המעלות, למשל רוח נדיבה, גאה וגבוהה, חסד וכנועה, רוח קרב ופיוס, רצוי ומלחמה, וכהנה וכהנה. הבטיחה היא כיצד אתה מתקין עצמך לקלוט את האחת, או האחרות, או קבוצה של רוחות לנפח את מפרשיך להפלגה בים החיים הסוער. למעשה, לא מזמן הצפוי, למה שאתה באמת שוחר, וכשרוח השטות מתגברת הריהי מהתלת בי, בחברותיה הרוחות, ושוללת מה שהייתי לו ער... רוחות המזרח מנשבות באפק חיי כמין קטורת נמוגה של אשליה מתקה לרגע ושלוח, רוחות מערב מסעירות את חושי בגרתי פרסומת ושעטנז של חפש ורסון ואכזבות עד בלי די, רוחות הצפון מקפואות דם בחזיונות שואה ומשואה משם תפתח הרעה, לכל רוח מצויה ושאינה מצויה, ורוחות המדבר נושאות בכנפיהן חול מסמא עין, סהרוריות מתלהטת של חרבן ונקמה... ובמערבלת הרוחות אני מטלטל לכל כווני השושנה - מרוח פרצים לרוח צות, מרוח תזזית לאורך רוח, מרוח זרה לרוח אמונה, ומרפיון רוח לשאר רוח, והרבה נשאר שלא צוין ממה שנכנסה בי הרוח...

אָנוּ מִשְׁלָכִים אֶל תּוֹךְ הַבּוֹר, (ו/76) 6/2

אֶל הַבּוֹר שְׁלֵא אַחִינוּ הַשְּׁלִיכוּ

אֶלָּא הַנְּחָשִׁים וְהַעֲקָרִים שְׁמִסְבִּיבֵנוּ,

אֶלָּה הַמְּשַׁלְּחִים בָּנוּ אֶת אֲרָסִים,

אֶלָּה הַנוֹשְׁכִים בָּנוּ בְּעוֹקֶצֶם לְכַלּוֹתֵנוּ,

וְאָנוּ - כָּל שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל - הַמְּאַחֲדִים

בְּשִׁנְאָת עֲצָמֵנוּ וּבְשִׁנְאָת זָרִים

שִׁפְלָנוּ לְתַחֲתִיּוֹת בּוֹר, שְׂאִינוּ רִיק,

אֶלָּא מְלֵא מִיָּם, כְּפִי שֶׁדָּרְשׁוּ:

אִין מִיָּם אֶלָּא תוֹרָה, וְשֵׁם בְּמַעַמְמֵקִים

אָנוּ מְפַלְּלִים, מְחַדְּשִׁים וּמַעֲמִיקִים

בְּסִתְרֵי תוֹרָה, וּבָהּ בְּשַׁעָה -

הַשְּׂרָצִים שְׁמִסְבִּיבֵנוּ רוֹחְשִׁים-רוֹקְחִים

לֹא לְמוֹכְרֵנוּ, לֹא לְחַיּוֹתֵנוּ, אֶלָּא לְמַחּוֹתֵנוּ,

וּבְרוּב אֹולָתֵנוּ - אָנוּ הַחַיִּים-מֵתִים,

אֵינָנוּ מִתְנַעְרִים, אֵינָנוּ מְרִיצִים אוֹתָנוּ,

לְהַחֲלִיף אֶת גּוֹרְלָנוּ, לְשׁוֹף אֶת אוֹיְבֵינוּ,

וְרַק מִתְנַחֲמִים, מְצַפִּים, מְפַלְּלִים לְגוֹאֲלָנוּ,

הוּא יוֹשִׁיעֵנוּ, הוּא יַחֲלִצֵנוּ, אֵל נְקָמוֹת -

הוּא שִׁיֲצִילָנוּ, שִׁיֲגוֹל חֶרְפָּתֵנוּ...

כְּלוּם שְׁכַחְנוּ אֶת הַקְּרִיאָה שֶׁל גְּבוּרֵינוּ:

הַחֲלִצוּ מֵאֵתְכֶם, אַתֶּם תִּלְחַמּוּ,

אֵל תִּחְרִישׁוּ אֶלָּא הַתְּקוּמָמוּ, צְאוּ מְגִיא

הַהֲרִיגָה מְכוּחַ אֱמוּנַתְכֶם וּרְצוֹנְכֶם

בְּטָרִם יִהְיֶה עֲלֵיכֶם בּוֹרְכֶם לְקַבְּרְכֶם...

6/4 (77/ו)

-בְּכַרְמֵי אֶרֶץ כְּרֵעוּ הָאֲשֵׁכּוֹלוֹת לְאֶרֶץ וְאִין מְאֹסָף,
בְּפִרְדָּסִים אִין קוֹטָף, נוֹשְׂרִים הַתְּפוּזִים וְאִין חֶפֶץ
תְּאֲנִים וְתַמְרִים, תּוֹתִים וְכָל מְגָדִים, פִּירוֹת אֲסִיפִים,
פְּזוּרִים וְנִטּוּשִׁים בְּכָל רְחֵבִי חֲלֻקְתִּי וְאִין אוֹרָה וּמְלֻקָּט
בְּשִׂדְמוֹת בֵּית-לָחֶם וּבְבִקְעַת נְטוּפָה כָּבֵר שָׁחָה הַחֲטָה,
אֶרֶץ נְתֻנָה יְבוּלָה, וְאִין צוֹרֵר, וְהִשְׁפַּע לֹא הִפֵּךְ לְמַחִיתָהּ
אֶרֶץ זָבַת חֵלֶב וְדָבֶשׁ, כַּמְבֹטָח, וְאִין בְּרִנֵּשׁ מְזֻנָח - -
הוּ, חֵלוֹם שְׂבָעָה, אֵיזָה קִיטָשׁ! הַגִּיעַ הַזְמַן לְהַקִּיץ!
נְצַחְנוּ, כְּבִשְׁנוּ, נַחֲלֵנוּ, הַשְׁגֵנוּ – הַיִּשְׁגִּים לְתַפְאֶרֶת –
הַיִּשְׁגִּים לְתַפְאֶרֶת עוֹשֵׂר וְעוֹנֵי, לְמַגְעֶרֶת חֲזוֹן וְאוֹנֵי

בַּמִּבְּט נִפְחָד, מִבְּעַת, כְּמוֹ חַיָּה בְּסַגְרָה, (ו/73) 6/7

שׁוֹאֵל הַיֶּלֶד, הַנֶּשֶׂא בְּאֵלּוֹנִיקָה - - -

אֵיזָה אָבָא? אֵין לִי אָבָא?

אֵינִי רוֹצֶה לְהִיּוֹת יְתוֹם,

הָבוּ לִי אָבָא, הָבוּ לִי אָבָא...

שְׂמִים שְׁחוּרִים, בּוֹכִים, מְלֹוִים

אֵת הַבַּת הַפְּגוּעָה לְבַיִת הַחוּלָים,

וּבַמִּבְּט עֵינָה שׁוֹב נִשְׁאֵלֶת הַשְּׂאֵלָה -

אֵיזָה אָמָא? אֵנִי רוֹצֶה לְהִיּוֹת עִמָּה,

הָבוּ לִי אָמָא, לֹא רוֹצֶה לְהִיּוֹת יְתוֹמָה...

וְאָבָא כָּבֵר עֲטוּף מִמָּה שֶׁהָיָה בְּשִׂמְיָכָה,

וְאָמָא כָּבֵר נִלְקָטָה מִשְׂרִידֶיהָ עִי זֶקֶן"א,

מְכִיתוֹת הַמְּשֻׁפָּחָה עוֹדִם פְּזוּרִים לְהוֹבֵלָה,

כּוֹחוֹת הַהֲצָלָה מִתְרוֹצְצִים בְּבִהְלָה - - -

וְהַפְּנִסִים מְהַבְּהִיבִים כְּקוֹרָאִים: "בּוֹאוּ לְלוֹנֵה"...

6/9 -הָאֲרָץ מְקַפֶּלֶת לְמִרְאֵשׁוֹתַי (ו/72) 6/9
 לָמֵן הַהִתְגַּלּוֹת לְבַחִיר שְׁבָאבוֹתַי
 וּבְאֲרָץ הַזֹּאת שְׂכֹבִים לוֹחֲמֵי -
 בְּנֵי וּבְנוֹתַי, נוֹחֲלִיהָ בְּמִלְחָמוֹתַי,
 שֶׁכָּדָּ כָּבֵר נֹאמֵר לְבַחִיר שְׁבָאבוֹתַי,
 שֶׁשָּׁכַב עָלֶיהָ וְנִרְמַז עַל הַשׁוֹכְבִים תַּחְתֶּיהָ...

זָרַע יִשְׁמַעְאֵל, עָשׂוּ וּלְבָן חֲבָרוּ כְּאוֹיְבֵי
 לְדַחוֹת אֶת חֲזוֹן הַשְּׁלוֹם שֶׁל נְבִיאֵי
 וּבְרוּחַם הַקְּצָרָה מִפְּטִירִים מִיֵּאֲשִׁי :
 צְדָקָה יַעֲשֶׂה הַקֶּבֶ"ה לְפָזֵר אֶת שְׂאֲרֵי,
 כֶּדָּ יִשִּׁישִׁי וְאֲחֵי בְּרוּב אֲרָצוֹת פְּזוּרֵי,
 הַשׁוֹאֲפִים רַק לְהַקְבֵּר בָּהּ כַּמֵּת הַחַי...

אֲבָל אָנוּ הַחַיִּים בָּהּ, מֵאֲמִינִים בְּזָרַע הַחַי,
 שֶׁיִּמְשִׁד לְפָרוֹת בָּהּ, לְמַסּוֹר נִפְשׁוֹ עָלֶיהָ,
 שֶׁלֹּא תִשְׁמַט אֲרָצָנוּ מִיַּדֵּנוּ לְאוֹיְבֵיהָ,
 אָנוּ הַמֵּאֲמִינִים בּוֹטְחִים וּמְקוֹיִם כְּדוֹרְשֵׁיהָ,
 שֶׁאֲרָצָנוּ תִתְפַּשֵּׁט יַחַד עִם גְּדוּל תּוֹשְׁבֵיהָ,
 וְכַמְּשֵׁל עוֹר הַצִּבִי לְהִתְמַתַּח - בֶּן סִגְלוֹתֶיהָ...

אֲרָצָנוּ תִתְמַתַּח וְתִקְלוֹט אֶת כָּלֵם,
 גַּם אִם מִסְפָּרִם יִהְיֶה כְּעֶפֶר וְכוֹכְבֵי עַל -
 כְּעֶפֶר לְדוֹשׁ אֲבָל כְּגִרְגִירָיו לְהַדְבִּק לְגוֹשׁ,
 לְהִגֹּן עַל חוֹמַת הַבְּנִיָּן, עַל רוּחַ נְבִיאֵי יִשְׂרָאֵל,
 לְפָרוֹץ יָמָה וְקִדְמָה, צְפוּנָה וְנִגְבָּה -
 לְהִנִּיב בְּרָכָה לְכָל מִשְׁפָּחוֹת הָאֲדָמָה...

וּפְרָצָת וּפְרָצָת... לֹא רַק פְּרִיצָה דְמוֹגְרָפִית
 אֲלָא פְרִיצָה לְכָל הַרוּחוֹת, לְכָל פְּתַחֵי עוֹלָם,
 לְאוֹר מִן הַמְּקוֹר וּלְהָאִיר מִתְרַבּוֹת מֵה-יָפִית,
 לְחַיּוֹת בְּדָד וְעַם זֹאת לְחַיּוֹת יַחַד עִם כָּלֵם,
 לְשִׁמּוֹר חֲקֵי-אֱלוֹהִים וּפִירוּשׁוֹ בְּכָל הָעַמִּים,
 לְכַבֵּד תַּחֲיִקֶת נְבַחֲרֵי עַם וְזִכְיֹת כָּל אָדָם...

מה-טובו חלומותיך יעקב,
 משפנותיך - מבטחים,
 כי כאן בארץ הזאת
 תתגשמן כל התקוות
 לשבת אחים, בנים ואבות,
 שבטים ועדות, סיעות ומפלגות,
 כי כאן בארץ הזאת
 מה טוב לשגות ולרצות
 כי איש אחיו לא יעקוב,
 גבולו לא יסיג, ואת השם לא יקוב,
 ובארץ הבחירה - - -
 שוב לא יתואר המצב בכי-רע...

בְּרֵאשׁוֹת רוֹמְמוֹת בְּקִטְרָנוּ קוֹלֵי יִרְיָה, (ו/67) 6/11
וּסְגָנִיתוֹ פֶּלֶסְסִי לָיָה פְּנִי אֹמְנָה,
הַתְּכַנְסָנוּ חִידָקֵי רַחֵלָה
לְכָבוֹד יוֹם הַלְדָתָהּ הַפִּיג -
וְהַחֲלִטְנוּ לָהּ פִּיג כָּל פְּעוּלָהּ
מִן הַגּוֹף הַזֶּה טְעוֹן-הַחֹלִי,
לְפִי שֶׁהוֹכָרַע מוֹיֵר קוֹלֵי,
וּלְפִי גְזֵר דִּינָהּ שֶׁל סְגָנִיתוֹ הַכְּלָבָה,

ולכן אָנוּ מַעֲלִים דָּגֵל לָבוֹן עַל נֶס
 לְכַנְיָעָה בְּפָנַי הָאֵלֹהִים, וְדָקֵס,
 וַיִּמָּחֵל לַגּוֹף הַמְּפֹנֵק וְהַמְּעֻדָּן?
 שְׂיִמְשִׁיד כָּל הַזְּמַן
 לְבַחֹל בְּשׁוֹם וּבְצָל,
 לְהַנְזֵר מִכָּל מְטֹגָן,
 וּמִכָּל מִשְׁקָה מְבֹשֵׂם,
 לְהַרְבוֹת בְּוִיטְמִינִים וּפְשָׁתוֹן,
 וְהַרוּחַ - הַרוּחַ הַמְּקַסִּימָה,
 הַ"חֹפְשִׁית" כְּמֵאֵמֶר הַנְּכֻדָּה,
 תּוֹסִיף כְּרָגִיל לְהַפְעִימָה,
 לִיהֲנוֹת מִסְדָּרוֹת הַמְּרַקֵּעַ,
 וּבִלְיָלָה - שְׁנֵהֲפֹד לְיוֹמָה -
 תִּשְׁתַּלֵּם בְּמִדְעֵי הַרְפוּאָה,
 וְתִשָּׂא עֲצָה וְהִדְרָכָה
 לְכָל נֶצְרָד וּפּוֹנֵה לְעִזְרָה,
 הוּן בְּסוּגִיּוֹת בְּשׁוֹל
 הוּן בְּעִנְיָי עֵמֶדָה וְנִהוּל - - -
 וְאַפְשָׁר לְהוֹסִיף אַחוּל וְיַחוּל
 עוֹד וְעוֹד וְכוּלִי וְכוּלִי
 אֶלָּא שְׂבִינְתִּיִים נִפְלָה תִרְדָּמָה
 עַל הַחִידָקִים, הַסְּגָנִית וְאַדוֹן קוּלִי
 וְהַפְּרוּטוֹקוּל נִשְׁאַר בְּלִי חֲתִימָה
 עַד לְתוֹצְאוֹת הַבְּדִיקָה הַבְּאָה...

-בְּעוֹדֵנִי מִדְּפִיס אֶת שׁוּרוֹתַי - - (66/ו) 6/12
 אֲנִי שׁוֹמֵעַ מְעִין חֲרִיקַת גְּנָאִי,
 הַיּוֹצְאָת מִמִּדְּפִיסַת הַנִּיר,
 כְּמִין זְעֻקַת נִיר לְחוּץ,
 שְׂאֲנוּס לְהִשְׁמִיעַ דְּבוּר שֶׁל דְּוִי - -

סְמֵרְטוּט הִיִּיתִי, בְּאַשְׁפֵּתוֹת גְּדֻלְתִּי,
 מִשָּׁם נִלְקַחְתִּי לְבֵית מְבֹשֶׁל הַנִּיר,
 רְתִחְתִּי וְהִתְכַתִּי וְנוֹצְקִתִי לְעִיסָה,
 שְׂמֵמָנָה לְשׁוֹ מְמֹנִי,

ומשאָר סמרטוטי חבֿרי,
גלילי נִיר, עבֿים ודקֿים,
גדולים וקטנים,
מחוספסים ועדינים -
בכל הממדים,
וכֿך נתגלגלתי גם לשלחנֿך
בחבילות A, פוליו וקורטו...

צפיתי להגיע מאשפה לגדלה,
לבוא אל המנוחה והנחלה,
להיות צרור בכתבי אדם המעלה,
עד שנוכחתי בטעותי האַימה,
כי השלכתני אחרי גִוֶד
כטיוטה שאין חפץ בה,
ובאגרוףך הקמוץ בזעם אכזבה
זרקתני ללא רחם לסל האשפה,
לחזור ולדון בכל יסורי היצור
של הנִיר לסוגיו, קויתי להשתמר
כדף על המדף, להיות צרור בצרור
הכתובים הקימים, שאינם נזרקים
בלאחר זד, ולו לפחות כאותם דפים
הנכרכים לספרים שמורים לעד,
ואולי סתם ככה מנח על אצטבה,
בין מכוֶרֶךְ, בין גנוז בתיק משמש,
ואפלו לא ימשמשו בי לעולם,
ולא יקראו לא שורות ושירות,
לא הגיגים, עיונים ופזמונים,
שלא יעלעלו בי ובשאָר דפי קבצני,
ובלבד שלא אקרע לגזרים,
שלא אסמרטט ככדור באגרוף רשע
להזרק לסל כנדון לשרפה...
סמרטוט הייתי, ולגדלה עליתי -
למעלת הנִיר המעלה על הכתב
קורות חיים, שירים ועלילות,
אִךְ לא זכיתי כתובים להחיות,
להעשיר קוראים בחויות,
ומי שפוט ישפוט -
אם בצדק הוחזרתני לאשפות?...

לחיות את הרגע - (ו/65) 6/13
כאלו בשבילו היה כדאי להולד,
כאלו בשבילו כדאי לעולם להתקיים,
כי זה הרגע האחרון שנותר להשרד,
כי זה הרגע להכריע את המאים...

לחיות את הרגע -
לא בבטלת רגיעה ושפמוֹן,

לא באשליות-שוא של ההמון,
לא ב"אכול ושתה" של המתנחם,
לא בהדחקת סכנה וכשל מתנכל...

לחיות את הרגע -
ולחכיל בתוכו את כל מחזות האימים,
של שרופים וטבוחים, של שסועים ונכים,
תהלוכות בכי והספדים על אובדן יקירים,
נפץ כל תוחלת לפיוסים, למגעים מתפשרים...

לחיות את הרגע -
ולחשלים עם הזדונות והחטאים,
החיים וקמים לעולמי עולמים,
מבלי להשתלב באותם המעגלים,
אלא באחרים של טעם אידיאלים...

לחיות את הרגע -
שאין בו שדורי פרשנים ומראינים,
שאין בו חדשות על זועות הימים,
להשתחרר ממכשור העבדים,
הנרצעים לתכתיבי תקשורנים...

לחיות את הרגע -

רגע של רוגע,
רגע של שובע,
רגע שהגוף
ללא פגע,
רגע שהנפש,
צמודה בחזקה,
ואינה רוצה
להפרד
אפילו לרגע...

אדם חוטב עצים (ו/64) 6/14

לפלט את דרכו

בסבך יערות החיים,

והעצים משמשים למגורים,

להתחמם במדורת חרפים,

להשחיו קתות לקרדומים,

לברא אילנות לשכונים,

לגרוס גזעים לעתונים,

להציב אדנים לפסים,

תמרורים לעוברי דרכים,

כלונסאות במטע הגפנים,

עמודי חפה לנאהבים,

מוטות משען לקשישים,

קביים לפגועי גפיים,

כי הולך האדם בשדה,

טעון חבילות העצים

על ראשו ועל שקמו,

ואינו חש כי את המדורה

האמיתית-סופית הוא מכין לעצמו...

בַּמְטָבְעוֹת שֶׁנִּפְּלוּ לִי בִירוּשָׁה (ו/63) 6/15
 נֶעְרַמוּ קִטְנוֹת וּגְדוּלוֹת,
 מִכָּל מִינֵי תְּקוּפוֹת וּמְדִינוֹת,
 וְחֻקּוֹת בְּהֵן כָּל מִינֵי צוּרוֹת,
 מְלָכִים וּמְלָכוֹת, שָׁרִים וְשָׁרוֹת,
 טִירוֹת, מְזַרְקוֹת, סְמָלֵי דָתוֹת,
 אוֹתִיוֹת, שְׁמוֹת וְהִקְדָּשׁוֹת,
 צִיּוּרֵי חַיּוֹת, פִּירוֹת וְאֵילָנוֹת,
 וְהַמְדָּרֵשׁ מְסַפֵּר עַל אֶחָד הָאֲבוֹת,
 אַבְרָהָם – אָבִי אֲבוֹת –
 שֶׁהִמוֹנִיטִין שָׁלוֹ, הוּא הַמְטָבֵעַ
 הַהוֹלֵךְ לִפְנֵי לְפָרְסָמוֹ בְּעוֹלָם,
 הִיָּה בַּחוּר וּבַתּוֹלָה מִכָּאן
 זָקֵן וְזָקְנָה מִכָּאן.
 וּמָה זֶה בָּא לְסַמֵּל?
 שֶׁבְּזָקְנָה לֹא לְבַזּוֹ מָמוֹן?
 שֶׁלֹּא לְהַתְּהוֹלֵל בַּבְּחָרוֹת בְּבַזּוֹ בְּהוֹל
 כְּשֶׁהַשָּׂכֵל לֹא כָּל כָּךְ שָׁקוּל?
 אוֹ אוֹלֵי לְזָכוֹת לְבָרְכַת שִׁיבָה
 בְּכוּחוֹת הַדְּשָׁנִים וְהָרַעֲנָנִים
 כְּמוֹ בְּשָׁנוֹת שִׁירוֹת הַחוּבָה?

אָבֵל לָמָּה כָּל זֹאת הַהִקְדָּמָה?
 מִשּׁוֹם שֶׁנִּשְׁאַלְתִּי "מָה הַמוֹנִיטִין שֶׁלָּךְ?"

מָה יְהִיחֻקּוֹק בַּמְטָבֵעַ הָאִישִׁי שְׁלִי?
 וּבְכֵן הַמוֹנִיטִין שֶׁבְּחַרְתִּי בּוֹ
 מִשֶּׁהוּ מִן הַקּוּרוֹת אֶת יַעֲקֹב,
 הָאֵב-הַנֶּכֶד, הַשְּׁלִישִׁי בְּאֲבוֹת –
 הוּא הַמוֹנִיטִין לִירוּשָׁת הַבְּנִים
 וּלְסַחַר בְּעַקֵּב הַמְּאוֹרְעוֹת :

בְּצַד הָאֶחָד סְלָם,
 הַמְּצַב לְמִרְאֵשׁוֹתָיו שֶׁל כָּל חוֹלָם,
 סְלָם כְּסִמְלַת הַמַּעֲלוֹת וְהַמּוֹרְדוֹת
 בְּחַיֵּי כָּל אָדָם וְכָל עַם,
 וּבְצַד הַשְּׁנִי – מְאָבֵק עִם מְלֹאֵךְ,
 עִם שְׁלִיחַ שְׁטוֹן וְרֹאשׁ פְּרָעוֹת,
 לְשָׁרוֹת וְלֹא לְהַרְפּוֹת,
 לְהַגִּיב וְלֹא לְשָׁהוֹת,
 לְהַאֲבֵק בְּמַתְנַכֵּל וּמְחַבֵּל,
 לְפָגוּעַ בְּמַתְאֲבָד בְּטָרֵם עַתָּה...

זֹאת הַמְטָבֵעַ שֶׁהִיִּיתִי בּוֹחֵר
 לְהִיּוֹתָה עוֹבֶרֶת מְדוּר לְדוּר,
 מְאָב לְבֵן – עוֹבֶרֶת לְסוֹחֵר...

6/18 -נולדתי בפסגת החר, (ו/62)

כדי להיות פתוח לעולם,

להיות מלפף מכל העברים,

אבל בסחרחורת המערבולות

שנשבו מכל הרוחות

טלטלתי למדרון שבגיא,

למישור השטוח, לשדה,

וכך נשרתי מן הצמרת

והפכתי לסתם אדם עץ השדה,

בניתי לי בית, גדלתי מקנה,

אבל לא הייתי מרוצה,

כי האופק היה חסום ומגבל,

בלתי נראה, ובמצב כזה

לא נסבל ונלאה,

סללתי שדה תעופה

להמריא שוב לחצי הפסגה,

לספוג שוב צחות המשב

של האין-סוף - - -

אבל הנווט היה כושל

והתנפצתי אל הסוף...

הנוסטלגיה מסיעה אותי בגעגועים לאחור, (ו/61) 6/20

לשנות עשור, שנים ששוררנו בהן בתוף ומחול –

"מה טובו אהליך יעקב", כי באותן שנים

כל המגורים והשכונים היו "אהלים",

לא מגדלי-פאר של רבי-קומות,

לא פרוזי-וילות, והיכלות לעשירונים,

גרנו ב"אהלים", הכשרנו עצמנו בהם להגנה ולהכשרה,

למדנו אז לתקוע יתדות עמקים באדמה האהובה...

"אהלי-יעקב" של אותם הימים – פנויים הם

לצריפים ובתי חומר, לשכונות דלות פאר,

לבתים שפלי קומה – "אהלים" שלא הכילו הרבה,

שהצטינו בצניעות תכן ומראה,

ובאותם אהלי יעקב טפחו אהות אחים-לוחמים,

ופתחיהם היו מכוננים לרעות שכנים,

לגמילות חסדים, להכנסת אורחים...

געגועים לשירת האהלים שהשתפכה מגרונות

חלוצים וענוים, שירה בשומה בניחות הדרים

"מה טוב ומה נעים שבת אחים גם יחד"...

והגעגועים מתרפקים לא לשלל מרבדים,

לא לשפעת מקנה ועדרים, לא ליוקרת קשוטים,

אלא ליריעות פשוטות של עזים, לפשטות הליכות

ועמל גדולים, לחין יחסים בין קרובים ורחוקים...

וכשהעתקנו מגורים נשאנו תמיד את מטעני הסמל

של יתדות תקועים, של מתיחת מיתרים, של משטחים

לנאהבים המסתפקים בתמת-חיים מאשרים...

זאת איננה שְנֵאת חַנּוּם, (ו/58) 6/21
 זאת שְנֵאת חוֹבָה,
 שְנֵאת מְצוּה,
 שְנֵאה מוֹדַעַת,
 מִפֶּה וְלֵב –

שְנֵאת שׁוֹפְרֵי תַעֲמוּלָה
 שֶׁל שׁוֹנְאִים וְאוֹיְבִים,
 שְנֵאת בְּנֵי עַמִּי
 נוֹטְשֵׁי הַיַּעוּד הַצִּיּוּנִי,
 עוֹטִים דָּגַל פְּלִשְׁתִּינִי,
 חוֹגְרִים בְּסִיסְמַת
 הַגּוֹשׁ הַשְּׁלוּמִי
 אֶת הַפְּגִיוֹן הַטְּרוֹאָנִי,
 שְׂכִירֵי מִשְׁנָאֵי לְחֶרֶבְנִי,
 הַסּוֹתְרִים בְּרִית-אַמוּנִי...

שְנֵאה שְׂפֹזָאת
 אֵינָה מַחְרִיבָה
 אֶלָּא בּוֹנֵה עוֹלָמוֹת,
 שְנֵאה שְׂפֹזָאת
 מְכַסַּחַת קוֹצִים
 וְחַרוּלִים מְכָרִים יִשְׂרָאֵל,
 שְנֵאה קֶשֶׁה מְכַל הַתּוֹכָחָה
 הַכְּתוּבָה בַּתּוֹרָה
 עַל מְהַרְסֵי פְּנִים,
 עַל מַעֲמִידֵי פְּנִים
 שֶׁל צֶלֶם אֱלוֹהִים...

רַחֲמָנִים בְּנֵי רַחֲמָנִים
 עַל נְשִׁים וְיִלְדִים
 הַעוֹטְפִים מַחְבְּלִים-מִתְאַבְּדִים
 בְּאֵהֶבֶת שְׁלִיחִים
 שֶׁל שְׁטוֹן הַמַּאֲמִינִים
 כִּי צְרִיךְ לְהַשְׁמִיד
 וְלִהְרוֹג וְלֵאבֹד
 אֶת כָּל זֶרַע הַיְהוּדִים
 בְּאֶשֶׁר הֵם יְהוּדִים -
 מַעֲבֵר וְלִפְנֵים כָּל הַקּוּיִם
 הַיִּרְקִים וְסַפּוּגֵי הַדְּמִים...

חוֹבָה לְשֵׁנוֹא
 מְהַרְסִים וּמַחְרִיבִים,
 אַכְזָרִים כְּלַפֵּי רַחֲמָנִים
 וְרַחֲמָנִים כְּלַפֵּי אַכְזָרִים,
 שְׁטוּפֵי-מוֹחַ תּוֹעֲמֵלָנִים,
 בּוֹגְדִים וְחַתְרָנִים,
 הַנְּגוּעִים בְּמַחְלּוֹת
 נְגִיפִים-נְגוּפִים

חוֹלֵי עֲצָמִם וּמוֹרְשֵׁתָם,
 מְדַבְּקֵי חִידְקֵי אוֹיֵב,
 וּמְרַעֲלֵי בְּאֵרוֹת מְקוֹרָם...

חוֹבָה לְשֵׁנוֹא
 נִבְחָרִים הַמִּצְגִים
 תְּרַבּוֹת שֶׁל הַשְּׂמֵד,
 קְרִינִים וּמְרַאֲיִנִים
 סוֹכְנֵי בֵימָה
 לְשִׁקְרֵי כְּזָב,
 סוֹפְרִים וְעַתּוֹנָאִים,
 תְּסַרִיטָאִים וּמַחְזָאִים,
 טוֹפְלֵי אֶשְׁמַת כּוֹבְשִׁים
 עַל חִילִים וּמַתְנַחֲלִים,
 הַמַּצִּיגִים תְּאוּרִים מְסַלְפִים...

מְצוּה לְשֵׁנוֹא,
 לְמַחּוֹת מִן הַלֵּב,
 נִבְחָרֵי עִם מְלַקְקֵי רְאִיס,
 בּוֹלְשֵׁי מַאֲחִזִים,
 מְלַשִּׁינֵי יִצּוֹר
 כָּל שְׂמַחוּץ לְגֵדֵר,
 מְפַרְסְמֵי שְׂטָנָה
 עַל גְּבוּרֵי תְהִלָּה,
 מְפִיֲצֵי רַעַל וְאֵיבָה
 כְּלַפֵּי בְנֵי עַמָּם
 בְּתַקְשׁוֹרַת עוֹלָם...

מְאָרְבֵי הַיּוֹשֵׁב בְּקַרְבִּי
 אֵינּוּ רַק הָעֶרְבִי,
 אֶלָּא אַחֵי וְרַעִי,
 בֶּן זְהוּתֵי הָעֶבְרִי,
 הַחוֹתֵר לְנֶשֶׁל אוֹתִי
 מֵאֶרֶץ-נִחְלָתִי,
 וּפּוֹשְׁקֵי שְׂפִתַיִם
 עַל קֶץ הַמְּלַחְמוֹת
 כְּבָר מְשַׁמְיַעִים
 בְּקוֹל עֲנוֹת
 אֶת חֲזוֹן הַתְּקוּהָה:
 קוֹם תִּקּוּם
 מְדִינַת פְּלִשְׁתִּין
 וּבְשִׁירַת בִּילַאֲדִי בִּילַאֲדִי
 נִצָּאָה בְּמַחְלוֹת...
 הַחֲרָשִׁים שְׁמַעוּ
 וְהַעֲוִרִים הַבֵּיטוּ לְרֵאוֹת,
 כֹּל עוֹד לֹא יִכִּירוּ
 בְּזָכוֹתֵנוּ לְהִיּוֹת וְלַחִיּוֹת
 אֶתְכֶם וְאוֹתְכֶם
 נוֹסִיף בְּכֹל מְאוֹדְנוּ לְשֵׁנָאת...

6/26 -אני אמור להיות חצוי : (ו/57)

– "איש-אלוהים"

כמו משה, שהרי
בכל אחד מישראל
יש כידוע משהו מנשה.

מחציתי איש
ומחציתי אלוהים,

חלוק בין
עליונים ותחתונים,

מתעלה, מתקדש,

מטהר, משתגב

לפסגת מרומים,

וגם איש,

נטוע כעץ,

או כעשב,

בחלקת בני האדם

בשדה.

שח כדשא,

מתמר כארז,

עומס ברוח

מגד שמים.

וכך אומרים :

"חציו לכם

וחציו לשם" –

אבל החלוקה

אינה שווה,

אינה יכולה

להיות מדודה,

כי בגוף החומר

נושבת הרוח,

ובמעוף הרוח

מטלטל הגוף,

ואין יודע

היכן מתחלת

ומסתתמת

המחצית האחת

והיכן פוסקת

ומתחלת האחרת...

אני חצוי

לא בלבן-שחור,

לא בזמן, במקום,

בערך השויון,

אלא משול

למטפורה -

לראיה צלולה

של פנים אל פנים,

זוהרים-מבהיקים

כאספקלריה מאירה,

או פְּנִים הַרוֹאִים
רק אֶת הָאָחֹר,
אֶת אַחֲרֵי הַתְּמוּנָה...
לְהִיּוֹת כְּאֱלֹהִים –
יֹדֵעַ טוֹב וְרַע,
וְלְהִיּוֹת כְּאִישׁ
הַסּוֹבֵל עִם הַסּוֹבְלִים,
לְהִיּוֹת חֶסֶד
רק מְקַצֵּת מֵאֱלֹהִים
וְלְהִיּוֹת שָׁלֵם
בְּצַעֲרָם שֶׁל אַחֲרִים,
לְהַנְשֵׂא בְרוּחַ
בְּחוֹצְפֵת שְׂגִיאוֹם,
וְלְהַלְדֹּד שְׁחוֹחַ
בְּעֲנֻת הַבֵּל הַבְּלִים,
וְהַשְׁנִיּוֹת מִכְּאִיבָה
בְּקֶטֶב קְצוֹנִיּוֹתָהּ
אֲבָל נְעִימָה בְּהַשְׁלָמָה
שֶׁל רוּחַ נְדִיבָה...
אָמֹר אֲנִי לְהִיּוֹת חֲצוּי
כְּמֹשֶׁה אִישׁ הָאֱלֹהִים,
כִּי זֶה הַשָּׁלֵם הָאֲמִיתִי,
הַחוֹפֵף אֶת יוֹצְרֵי וְיוֹצְרֵי,
הַהוֹלֵם אֶת צִלְמֵי הָאֲנוּ

6/30 -להקוות אל מקום אחד (ו/56)

אבל לא בסיסמה :

"כאיש אחד, בלב אחד",

אלא כטפה מן הים הגדול,

השונה מחברותיה בטעמה,

היא גם מלוכה וגם מתוקה,

היא גם מרה וגם ענוגה,

מאדה ומעבה ממקור המים

הנקוים בעליונים ובתחתונים...

להיות טפה שקיפה-אטומה,

דומה ושונה, שטעמה ביחודה,

להיות טפה מרוה

כותרת שדופה שוקקה,

לחלחל בלב סלע קשוח,

ולפפות בזרם המקר

להשקות אדם ובהמה,

למוסס רגב צמא לטל תחיה,

ללחלח כל יבושת קרקע...

להיות טיפ טפה במקוה העולם,

מעורבת ונפרדת וחוזרת לאד

מרחף לערות צוף של טפטוף,

להיות טפה שאינה אובדת

אלא חוזרת ומתגלגלת

בתהפוכות חומר ואנרגיה,

לנוחם בעקת שרב,

לדמע בשבר אסון,

לזעה בעמל עובדים,

לשקוי מתוק לנאהבים...

-הַיָּמִים מִתְקַצְרִים, (ו/55) 6/32
 הַשְּׂקִיעוֹת מִקְדִּימוֹת,
 מִיַּחְלִים לְצֵאת הַכּוֹכָבִים,
 וְהֵם מִתְפָּסִים בְּעֵבִים,
 הַלֵּילוֹת אֲפֵלִים,
 פְּנֵסֵי הָרְחוֹב כְּבוּיִים,
 הָרְצִיפִים דּוֹמְמִים,
 דּוֹמִית מְשִׁתְּקִים,
 וְרַק בְּאוֹר הַזְּרָקוֹר,
 שְׂבָחוֹף הַמְּגִדְלוֹר,
 אֲנִי רוֹאֶה אֶת הַנְּסֻחָף
 בְּגִלִּים הַסּוֹעֲרִים,
 עוֹד מְעַט הוּא יִתְנַפֵּץ
 בְּחוֹף הַמְּבֻטָּחִים...

הַיָּמִים כְּבָר שׁוֹקְעִים
 בְּכָל קֶצְוֵי הַיָּמִים,
 הַחוֹשֵׁף מִתְפָּרֵשׁ
 מִכָּל הָעֵבְרִים,
 בְּחֻדְרֵי הָאֲטָמִים
 נִפְחָדִים וְעוֹטִים
 מִסְכוֹת נֶגֶד גְּזִים,
 חֲתָלִים וְתִינּוֹקוֹת
 כְּבָר לֹא מִיִּלְלִים,
 עוֹד מְעַט תִּשְׁמַע
 צְפִירַת הַמְּחֻדָּל -
 הָיוּ מוֹכְנִים
 לְטִלְטוֹל עוֹלָמִים...

וְהָאֶרֶץ תָּשׁוּב לְהִיּוֹת
 כְּבִימֵי בְּרֵאשִׁית,
 וּמִסַּמְמֵי הַשְּׂקִיעָה
 שֶׁל תוֹהוֹ וְבוֹהוֹ
 וְחוֹשֵׁף עַל פְּנֵי תְהוֹם
 אוֹלֵי תִבְרָא
 יִשׁוּת חֲדָשָׁה,
 וּלְאֲדָם לֹא תִנְתֵּן
 רְשׁוֹת הַבְּחִירָה
 לְרִצּוֹחַ וְלִנְאוּף,
 לְגִנוּב וְלַעֲנוּת,
 אֲלֹא רַק לְנִצְנֵץ
 כְּכוֹכֵב בְּנִצְחַת הַבְּרִיאָה...

6/34 -כִּינוֹר תְּלוּי לְמֵרָאשׁוֹתַי מִטְתִּי (53/ו)

וְהוּא מִתְנַגֵּן לְפָעָמִים

כְּשֶׁאֲרוּעֵי בְּשִׁכְבְּרִי הַיָּמִים

מֵרְעִידִים אֶת מִתְרֵיו הַנוֹגִים-חֲלוּדִים.

חֲלוּמוֹת יְלָדוֹת מְסִיטִים עוֹבְרִים בְּסֶף

נוֹגִים-נוֹגִים - - - הֵיכֵן הַיְלָדָה הַהִיא,

בֵּת הַשְּׂכָנִים, בְּעֵלֶת צְמוֹת הַזָּהָב,

שֶׁהִיְתָה מְשֻׁרְבֶּבֶת לְעַמְתִּי לְשׁוֹן מִתְנַגֶּרָה?

וּמָה פְּתָאוֹם דְּמִי זָב וְשׁוּטָף אֶת גְּבִי,

שֶׁנִּנְעָצָה בּוֹ הַסִּכּוּן שֶׁל הָעֶרְבִי

בְּטִיְלֵי בְּסִמְטַת רְחוּב הַיְהוּדִים...

שׁוּטָף שׁוּטָף הַדָּם, מְלַחֵלַח וְקוֹלַח,

וּמִזְוָעַת הַמַּחְנֵק שֶׁל דְּלִיקַת בֵּיתִי

מְחַלְצִים אוֹתִי לְחוֹרֶשֶׁת שְׁנָלָר,

וְאֲנִי נִשְׂאָה עַל כְּפִיִּים, כְּתוֹנְתִי לְעוֹרִי,

וְשׁוֹב מְחִיכֶת הַנְּשֵׂאֵת לְצַדִּי בֵּת הַשְּׂכָנִים

וְלִשׁוֹנָה כַּה חֲרוּכָה, כַּה שְׁרוּפָה בְּאֵשׁ...

מִדּוּעַ הַחֲלוּמוֹת כָּל כֶּף רָעִים?

מִדּוּעַ הַזְּכָרוֹנוֹת טְבוּלִים בְּאֵשׁ וְדָמִים,

בְּאֵהָבָה נִכְזָבֶת וּבְמֵרָאוֹת אֵימִים?

הֲלוֹא הָיוּ יָמִים נִפְלְאִים בְּכַרְמֵי רְחוּבוֹת,

בְּקִטְיֵף הַשְּׂקָדִים, בְּחַוִּיּוֹת גְּבַעַת הָאֵהָבָה

וּבְשִׁכְרוֹן נִיחוּחַ הַהֲדָרִים?

רוֹעֲדִים מִתְרֵי הַכִּנוֹר בְּהִמְיַת נְכָאִים,

וְהַצְּלִילִים מְרִים, צוֹרְמִים, מְצַמְרָרִים,

וּבִיקִיצַת פְּלִיט מַחְזוֹת עֶקְוֹדִים

אֲנִי מִתְהַפֵּף עַל מִשְׁכְּבִי בְּחוֹסֵר אוֹנִים,

בְּהִלְמוֹת לֵב עַל תְּעִתּוּעֵי תְּקוּוֹת,

וּמְנִסָּה לְטַלְטֵל אֶת כְּנוֹרֵי לְמִשְׁבַּח אַחַר

שֶׁל מְנַגִּינוֹת עֲרֵבוֹת, אֲבָל הוּא מְכוּוֵן

כְּנֶרְאָה לְשִׁקְעִים הַיּוֹתֵר עִמְקִים...

"וְהָיָה זֶרְעֶךָ כְּעֶפְרַיִם" - - - (52/ו) 6/36

הַבְּטָחָה אֱלוֹהִית זוֹ הַתְּגַשְׁמָה בְּמִלּוּאָה !
 עֶפְרַיִם זָרְעֵנוּ מִדָּשֵׁן אֶת שְׂדֵמוֹת אֵירוּפָּה,
 אֶפְרַיִם גּוֹפּוֹתֵינוּ טְמוּן לְרַגְלֵי פּוֹלִין וְגֵרְמָנִיָּה,
 רִקְבַּ עֲצָמוֹת חֲלָלֵינוּ מִחֲלַחַל בִּיבָשׁוֹת
 אֶפְרַיִם אֵירוּפָּה וְאַסְיָה,
 דָּם קוֹרְבָנוֹתֵינוּ זֹעֵק בְּאַנְקָת-שׁוּעָה
 עַל קֶצִיר פּוֹרְעָנוּיֹת הַפּוֹגְרוֹמִים בְּיְהוּדִים,
 כִּי זֶרַע יִשְׂרָאֵל, אוֹהֵבוֹ שֶׁל מְקוֹם,
 שְׂתוּל בְּכָל מְקוֹם,
 וְאַבְנֵי הַמַּצְבּוֹת הַמְּחַלְלֹת
 מְעִידוֹת בְּכָל אֶתְרֵי הַקְּבָרוֹת
 עַל אוֹתָהּ הַבְּטָחַת הַמְּקוֹם
 בְּשַׁעַת הַחֲלוּם לְמִרְאֵשׁוֹתַי יַעֲקֹב...
 אֲבָנֵי הַמְּקוֹם הַתֵּלְקָטוֹ אֲזִי לְאַבֵּן הַמְּגוֹן,
 אֲבָל חַיּוֹת הַטֶּרֶף הָאוֹרְבוֹת
 בְּיָמִים אֲפָלִים וּבְלִילֹת הַפְּרָעוֹת
 נִפְצוּ אוֹתָהּ בְּמַסְעֵי הַטֵּבַח בְּיְהוּדִים
 וְשִׁסְפוּ רַבּוּאֵי רַבּוֹת
 שֶׁנִּשְׁחָטוּ וְנִשְׂרְפוּ עַל קִדּוּשׁ הַשֵּׁם,
 וַיֵּמְאֹז – מֵאוֹתָהּ נְבוֹאָת הַהֲתַגְּלוֹת
 לְאַבִּי הָאֵמָה בְּהִתְהוּתָהּ -
 זָרְעֵנוּ נִשְׁחָק לְעֶפְרַיִם בְּכָל פְּזוּרֵי הַגְּלוּת
 וְהִיא מִתְגַּשְׁמֶת לְעֵינֵינוּ בְּתֵלָאוֹת
 מֵאַבְקָנוּ עַל תְּקוּמַת רַבּוּנוֹתֵנוּ...

6/37 - - - (50/ו) -אִינִי בּוֹשׁ לְהַמְנוֹת -

עִם שׂוֹאֲבֵי הַמַּיִם,
כִּי כְבוֹדִי בְּחִתְיָרְתִּי
לְמַקּוֹר הַמַּיִם הַחַיִּים,
לְשֵׁאוֹב מַיִם טְהוֹרִים
שֶׁל אֲהַבָּה וְחֶמְלָה,
לְהַשְׁקוֹת בְּלֵב מַחְשְׁבוֹת
וְהַרְגָּשׁוֹת טוֹבוֹת,
לְהַעֲרוֹת מִמַּעֲיָנוֹת הַנֶּפֶשׁ
מַיִם טְהוֹרִים,
שֶׁיִּכְבוּ מַחְשְׁבוֹת פְּסוּלוֹת,
וְכָל אוֹתָן מְדוֹת רְעוֹת
שֶׁל גְּאוֹת וְקַפְדָּנוֹת,
שֶׁל כַּעַס וְהַתְנַשְּׂאוֹת...
מוֹדָה אֲנִי עַל עֲסוּקִי,
הַנוֹסֵד בִּי כְּסוּף נִפְלָא,
סְפוּק עֲצוּם בְּיַעוּדִי,
טַעַם שֶׁל חַיִּים מְזַקְקִים,
מֵה טוֹב חֶלְקִי לְשֵׁאוֹב
מִמְקוֹה הַטְּהָרָה מַיִם חַיִּים,
מִגְדִּי-עַל מִמְטֵר שָׁמַיִם,
שֶׁיִּבְעֵרוּ יְצָרֵי תַאֲוָה,
שֶׁיִּצְמִיחוּ רוּחַ נְשִׁבָּרָה,
שֶׁיִּקְרְבוּ רְגִישׁוֹת
לְאֵחַ בְּצָרָה וּלְנֶפֶשׁ נֶעְנָה,
מֵה טוֹב לְחוֹשׁ בְּהַשְׁתַּוְּקָאוֹת
לְהַתְעַלּוֹת, לְהַתְרַעֲנָנוֹת,
לְהִיחַלְצוֹת מִיּוֹן קִנְיָה
לְנִקּוּי סְחִי רְכִילוֹת,
וְאִם נִהְיָה כְּלָנוּ שׂוֹאֲבֵי מַיִם,
אֲזַי בְּשִׁמְחַת בַּיִת הַשׂוֹאֲבָה
נִדְלִיק אֶת הַמְשׁוֹאָה שֶׁל אֲהַבָּה,
שֶׁל שִׁרְפַת שְׂנֵאָה וְטְהָרַת הַכּוֹנֵה...
...

6/38 -צַעֲדָנוּ בְּמַעֲלֵה הַדּוֹרוֹת (ו/51)

טְעוּנֵי צְרוּרוֹת יְסוּרִים
וְהַצְדָּקָנוּ עָלֵינוּ אֶת הַדִּינִים,
וּכְשֶׁהֲגַעְנוּ לְשׂוֹאת דּוֹרְנוּ
וּלְפִגּוּעִים בְּתִקּוּמַת עַמָּנוּ,
הִנַּחְנוּ אֶת הַצְרוּרוֹת לְאֶרֶץ
וּבְחֶמֶת מְרִי הִתִּיצַבְנוּ
כְּאֶתְגֵּר לְפֶסֶק דִּינָנוּ
וְהִטַּחְנוּ כָּל־פִּי יוֹשֵׁב מְרוֹמִים:
אֵינָנוּ מוֹדִים, לֹא בְּאִשְׁמֹתָנוּ
וְלֹא בְּאִשְׁמַת אֲבוֹתֵינוּ,
וְאֵנוּ, אָנוּ, הַמְרַמִּים, כֹּה מְרַמִּים,
אֵינָנוּ רוֹצִים לִהְיוֹת מְרַחֲמִים...
כִּד שָׁנָה הַיּוֹם וְדוּי הַהִמּוֹנִים –
שֶׁהִפְכוּ אֶת תּוֹכֵן אִשְׁמֹתָם,
וְהֵנָּם בּוֹעֲטִים וּמְסִיגִים
מִלְכָּנוֹת עֲצָמָם אֲוִילִים וְרָשָׁעִים,
הַעוֹנֹת וְהַפְּשָׁעִים הַנִּפְרָטִים
נִפְרָקִים וּמְשַׁלְּכִים לְעֵבֶר
שֶׁל אַחֲרִים, לְפִתְחָם
שֶׁל רָשָׁעֵי אַמּוֹת,
שֶׁל זְדוּנֵי שְׂרָרָה בִּיבְשׁוֹת,
כִּי דִי דֵינּוּ בְּהִרְשָׁעַת עַצְמוֹ,
וְאֵתָהּ הַמְצִיץ מִן הַחֲרָפִים
מִדּוּעַ לֹא תִיטִיב לְמִקְדָּה
אֶת רֶשֶׁת הַנְּצוּדִים
בְּעוֹלוֹת הַחֲטָאִים שֶׁמַּעֲבֵר לָנוּ,
מַעֲבֵר לַיָּמִים, מַעֲבֵר לַיָּמִים...

6/39 -להיות אדם- (ד/106)

משמע להיות בורר!

לבור מן התבן את הבר,

הרי הכול מעורבב –

הטוב והרע, היפה והמכוער,

המגנה והמעלה...

זוכרים את סבתא, את אמא,

בבירור הקלפות והפסולת

מערמות העדשים?

זוכרים את צנצנות הקמח והפולים,

קופסאות הקטניות והגריסים,

מכלי השעועית והאפונים ?

כל המצרכים, כמו כל הערכים,

הטעונים בירור אחר בירור,

המועמדים לסריקות וחסוטים

לפני מטעמי הבשולים...

הן זו מלאכת האדם הנאור

לדעת לבחור!

הן זו מלאכת האדם הפשוט והעלוי –

הבירור והנפוי!

אני עוקב אחר האצבעות

הבולשות וסורקות ומפלסות שבילים

לפסולת ולגרעינים הטובים,

וחושב שמכרחים ללמוד מן הסבתות

והאמהות, המיטיבות להזין אותנו

במאכלות ערבות, ללמוד וללמד

אומנות זו - כיצד לטחון בנפשנו

את גירסת המותר באדם -

להיות בורר ומזקק, מסגן כל ערך

בנפת השכל והמצפון, לסלק חצצים

מזיקים, קליפות ואנגריות רעות

העוטפות את הגרעינים הטובים,

כי לנו הבירה - לא ברירת מחדל!

המאמר המרשים, המעורר, הנוקב, המרחף בכל עת לנגד עיני הוא מאמר קוהלת: "בכל עת יהיו בגדיך לבנים". בהשאלה ובהרחבה צריך להבין זאת כמעמדו של האדם לפני מיתה. הבגדים הלבנים הם התכריכים המזומנים לעטוף את צאתך מהעולם הזה. משל לאדם, שרופאו פסק לו: כך וכך ימים וכך וכך שעות קצובים לך עלי אדמות... מה יעשה אותו אדם? והרי זה כל אדם! הרי כל אחד צריך לראות בכל רגע ובכל שעה כאילו הוא עומד להסתלק מכאן. ולנגד עיניך מרחפת השאלה – במה לעסוק, מה לומר, מה ולמי לתת, האפשר לתאר את המתח שאין דוגמתו שבו מצוי המועמד להכיל בזמן היקר הקצוב את המיטב והמירב האפשרי? מתח זה אילו היה מתמיד בנפשי, הרי הייתי שונה בכל הליכותי, ברור שלא הייתי משמיע מלים נבובות, ולא כותב דברים שדופים, לא מתבטא בגסות רוח, ולא נטפל לזוטות בחיים ולכינויים וגינויים נלוזים. כלום הייתי מתייחס כאשר התייחסתי לאשתי ולבני ביתי? כלום לא הייתי שונה במשאי ומתני עם זולתי? הרי אין לתאר כיצד הייתי שונה באורחי ורבעי, בלבושי ובמאכלי, בלימודי ובכל אורחות חיי... להתהלך בארץ הפגועה הזאת, הארץ הנקובה מכל חלומות עבר ועתיד, כאילו בכל רגע אתה עלול להתפוצץ ולהתרסק, כאילו אורב לך מלאך המוות בכל כביש ובכל פינה, אילו תודעת האיום, חרדת הקיום, אימת החיסול, יראת הפגע, החשש מתקלות דוד מתפוצץ או קצר שורף חמודות גניזותיך – אילו כל אלו וכיו"ב היו בכל עת סובבים במוחקך, כסיוטים המבעיתים של הרגע האחרון, או אולי כנצנוצי תקווה ועידוד לחיים מתוקנים יותר, בייחולי חזון, בתפילת רחמים, באמונת חסד, בזיקה עמוקה לרעך, במראות חיוביים להווית הווה ועתיד משופרים, כלום לא היית אחר משהנך? כלום לא היית טורח תמיד לכבס את הבגדים הצואים שילבינו כל רבב וכל כתם הפוגמים את הדר הלבוש של האדם העליון?

זה ה"שיוי" לנגדי: לחשוב, לדבר ולעשות כאילו בכל עת אינני, כמי שבכל עת אני עלול לא להיות. זה מה שצריך לשוות לעיניו הן המאמין, הן הכופר, הן המיסטיקן, הן הרציונליסטן, כולנו - הומניסטים, ריאליסטים, משיחיסטים, עכשוויסטים – נלבש לבנים!

-בְּכֹל בִּקְרָא אֲנוּ נוֹטְלִים יְדֵיִם (ו/43) 6/42
 לְהַעֲבִיר אֶת רוּחַ הַטּוֹמְאָה,
 הַפְּקֻדְנוּ רוּחֵנוּ הַשְּׁחוּקָה וְהַבְּלוּיָהּ
 כְּדֵי לְקַבֵּלָה חֲזָרָה מְחֻדָּשֶׁת בְּטֶהֱרָתָהּ,
 אֲבָל מִסְתַּבֵּר שׁוֹב וְשׁוֹב, בְּכֹל יוֹם,
 בִּקְרָא, צְהַרְיִים וְעָרַב,
 שֶׁהַנְּטִילָה אֵינָה נוֹטֶלֶת מֵהַיְדֵיִם הַמְּסוֹאֲבוֹת
 אֶת טוֹמְאֵת הַמְּשֻׁמוֹשׁ הָעֵסְקָנִי,
 אֶת גְּזֵלַת הַהֲמוֹנִים, שׁוֹד הָעֲנִיִּים,
 שְׁפִיכוֹת הַדָּמִים, מְצוּקַת הַמְּבֻטְלִים,
 וְהֵן מְשִׁתְּלַחוֹת לְבַצְעוֹן, לְגִנְיַת דַּעַת וּמָמוֹן,
 לְהִמְרָצוֹת הַדְּדִיּוֹת שֶׁל מְשָׂאִים וּמִתְנַיִם
 לְהַגְבִּיר שְׂרָרָה, לְהַאֲדִיר מוֹנוֹפּוֹלִין,
 כִּי יָד אוֹחֶזֶת יָד בְּהֶגֶה הַשְּׁלֵטוֹן
 לְסֻטּוֹת לְדַרְכֵי עֵקֶלְתוֹן אֵלֵי שְׂרִטוֹן,
 כִּי הַיְדֵיִם הָעֵסְקָנִיּוֹת מְשִׁתְּכֶשְׁכוֹת בְּמֵי שׁוֹפְכִין,
 בְּמֵים שֶׁהַמְּלָחוּ וְזוֹהֵמוּ בְּתַאֲוֹת שׁוֹרְרִים,
 בְּמֵי תְהוֹם שֶׁל הַתְּנַשְׂאוֹת עֲרִיצִים שֶׁתִּלְטְנִים...
 "רַחֲצוּ, הַזְכּוּ", קוֹרָא הַנְּבִיא, אֲבָל הַמַּיִם שֶׁלָּנוּ
 הַמְּיוֹעָדִים לְנְטִילַת יְדֵיִם מִתְּפִלִּים בְּתַפְלוֹת
 מְבַצְעִים, וְהַמּוֹבִיל הָאֲרָצִי אֵינּוּ מְזַכֶּה אוֹתָנוּ
 בְּמֵים טְהוֹרִים לְהַעֲבִיר אֶת חֲלָאת הַחַיִּים...

6/43 כִּשְׁנֵפְלֵתִי נָקְעוּ אֶצְבְּעוֹת כַּף יְדֵי מִמְקוֹמִי, (ו/42)

והתחושה הייתה כאלו פוזרו עצמותי,
 מוזר, שבתפזורת הרוח, והלם המכה,
 צץ פתאום במוחי איזה מאמר של הברקה,
 בעודני שטוח במעלות "דורות ראשונים",
 ממש מול דלת הכניסה ל"מלון ציון",
 אולי נרמז אז לאצבעי השבורה
 משלו של המהר"ל על גלות וגאולה,
 כי הפזורה היא גלות שלא במקומה,
 וכל נקיעה היא חריגה ממקומה,,
 משהו הפוגם בסדר התקין של הבריאה,
 גלתה אצבעי מפרקה, מבית מושבה,
 וגלתה יהודה מארצה, מביתה הקבוע...
 איה מחבשים אפוא את האיבר הפגוע?
 כיצד מאחים שבירי נדחים למקום הקבוע?
 איה נרפא באופן כזה, לשקום ולקמום,
 שלא נשאר בעלי מום?

שתהיה מין גאלה שכזאת -

בלי ערב-רב, בלי הזיות מאכזבות...
 האזכה לגבס את תחלואי המכה הדויה
 בממסך השקיקה האמיתית לגאלה?
 לא מוזר, שנזכרים ברעיונות כאלה -
 במצב של נטוש וכאוב לפי שעה,
 נקוע מהסדר התקין של הבריאה?..

* המכשילים שבנו, אנשי הימין הלאומי הקיצוני הפלשתינאי, פותחים להם טענות, שהם עצמם לא העלו בדעתם לטעון ;

* בין שאר דברים שמרחיקים מן העיר מונה המשנה: "מרחיקין את הנוכלות", ונוסיף עליהן גם את אלו היות ומפיצות את ריחן הרע...

* רוח מזרחית היא בדרך כלל חמה ומנשבת בנות, ואלו מן הארצות השכנות, המכונות "מדינות המזרח", היא צוננות ועוינות ;

* הר הבית הזה בדינו, אבל את השכינה הגבולנו וצמצמנו לתחום הפתל בלבד;

* חיים גורי אומר על שירים, שפדאי היה לתת להם את מנת הדמיה הנדרשת, להתייחס אליהם באורך רוח ראוי, כדי שיכירו את עצמם ויבורו בין לבין ויאמרו את ערכם... והדברים יפים לא רק לגבי שירים, אלא לכל השורות הנכתבות, ואולי חשוב מכול - על המלים הנאמרות, שמוטב אלמלא היו נאמרות...

שולמית אלוני, אינה מוכנה לרדת מהכותרות, ועתה היא מאשימה את הרמטכ"ל מופז כפושע מלחמה. היא בודאי תסכים לשמש גם "עד מדינה" בבית הדין הבינלאומי בהאג, מהני, מדוע היא נטפלת לפרסים ולכורדים - אין לה גם נגד המרוקאים?

למה אנו מבקשים מהעולם להפסיק את ההסתה של העולם הערבי נגדנו -
ואין אנו פועלים להפסיק אותה בתוכנו כלפי עצמנו?

פרסי ישראל לא היטבו עם "מפריסי הפרסה" - לא עמקם ולא עמנו - די
לצין את חפר, אלוני, טרטקובר ודומיהם. מן הראוי שבחירת המועמדים
תעשה ביתר הקפדה, הן במשרד החנוך הן בוועדות הממונות. קובעי פרס
יוקרתי זה צריכים להזהר בבדיקת פשרותם של הנבחרים, ביחוד הללו:
המעלים גרה של שנאת אחים והסתת-הצתת איבה ומחלוקת... *כל אחד
מציב את סולמו סמוך לרשות חבריו ואינו נזהר שמא הנמיה שבו או
ברשותו תקפוץ מן השלבים לטרוף את היונים שבשובכי החברים;

*רשות ציבורית מפקירה את מי השופכין לזחול ברחובות הכפר או העיר
ולמי איכפת אם הילדים משכשכים בזוהמת התחלואים?;

*סוחרי נשים מתעללים בהן כפילגשים, כולאים אותן בקובות זנות, ואין איש
או שבת בישראל שיבטר את גופות הסרסורים לשלחם בכל גבול ישראל
:"ככה ייעשה להם!"

*גדרות המגן שבנינו פעם "בדרך למדינה" היו גדרה, חנייתא,
ועשרות יישובים שנועדו לא למטרות הפרדה אלא להרחבה, להיאחזות
בארץ שלמה, לא שסועה, אבל כנראה איבדנו את הדרך בחיי המדינה;

*אבותינו חפרו כאן בארות להשקות את כל סוגי הצאן, עקודים, נקודים ומטולאים, והיום חופרים קברים למורשת תרבות של אחים נידחים-נקבצים;

*דמוקרטיה היא "נטע זר" במורשת ישראל, שכן אי אפשר להעמיד להצבעה ולהכרעה במי לבחור - בצו האל או בג"ץ של שופטי מדינת ישראל;

*כוח הרוח, המצויה באנשי הרוח, אינה מספיקה לזרות את המוץ מן הבר, להפריח את התבן הנערם בכרי הנצבר בגורן היצירה כאן;

דרושים ! דרושים! מטהרי אוויר ארצנו מטומאת סוטים, מכים, רוצחים ועוכרי ישראל בחוץ ובפנים.

שׁוֹשֵׁנֵת יַעֲקֹב (ה/2) 6/47

הֲרִבָּה שִׁיחֵי שׁוֹשָׁנִים
גְּדָלוֹ בְּגֶן-עוֹלָמִי,
מֵהֶם רִיחָנִים מִחֲבָרֵיהֶם -
וְאַהֲבָתִי יוֹתֵר אֶת הַנִּיחּוּחִים

שׁוֹשָׁנֵת יַעֲקֹב - הִיא רַחֵל,
אֶהֱבָתִי גַם אַחֲרוֹת,
אֲבָל נִיחּוּחֵי-חֲרִיפָה כְּמוֹתֶהּ -
הֵעֵדֶפְתִּי מִכָּל שְׂמֵצָאֵתִי בְּתֵבֵל

שׁוֹשָׁנֵת יַעֲקֹב - הִיא מוֹסִיקָה,
אֶהֱבָתִי אֶת רוֹב הַכָּלִים,
אֲבָל מִכָּלֶם - יוֹתֵר :
אֶת הַקּוֹנְצֵרְטִים לְפִסְנֵתֵךְ

שׁוֹשָׁנֵת יַעֲקֹב - הִיא שִׁירָה
לֹא אֶהֱבָתִי אֶת הַמוֹדֵרְנָה,
נִשְׁאַרְתִּי אֲפֹא עִם הַקְּלֶסִיקָה
עִם לָאָה וְעִם רַחֵל

שׁוֹשָׁנֵת יַעֲקֹב - הִיא בֵּית וּמִשְׁפָּחָה
לֹא נִסְיָעוֹת, בְּלוּיֵי חוּצוֹת,
כִּי חֲדָרֵי מִקְיֹף כָּל שְׁצָרִיד לִי
לְהִתְבַּשֵּׂם מִן הַבָּאִים וּמִמְקוֹרֵי

שׁוֹשָׁנֵת יַעֲקֹב - פּוֹרַחַת בְּכַתִּיבָתִי
וְנִיחּוּחָהּ שְׂמוֹר רַק עִמִּי,
רַחֵל תִּעְלָעֵל וְתִגִּיֵּה אֶת שְׂגִיאתִי
וְתִיחֶנֶה לְפִי שְׁעָה עַד בְּלוֹתִי...

6/48 וְהוּא אֵל מְסֻתָּתָר – (ה/7)

אוּלַי בְּאֵיזָה חוֹר שְׁחוֹר,
 גְּדוֹל מְאוֹד,
 מְאַחוּרֵי עֵבִים שְׁחוּרִים,
 עֵבִים מְאוֹד, הַמְעִיבִים
 עַל חֲדִירַת קַרְנֵי רַחֲמִים,
 וְחֲכָמֵי אֲמוּנָה אוֹמְרִים,
 כִּי גַם מִבְּעַד לְעֵבִים
 מְלַמְּדִים קוֹרוֹת הַיָּמִים,
 שֶׁפֶּאֶן לְמִטָּה - כָּל הַמְעַשִּׂים
 מְלַמְעֵלָה נְחֻתָּכִים,
 וְאֵי שֶׁם בְּפַמְלִית מְרוֹמִים
 נִקְלָטִים הַדִּי שֶׁנֶּאֱתָת אַחִים,
 וְהַגְּמוּלִים נְחֻתָּמִים
 בְּמִלּוּא מִצּוּי הַדִּין ...
 עַל מָה וְלָמָּה הֵם נִגְזָרִים ?
 בְּמָה בְּעֵצָם אָנוּ אֲשֶׁמִּים ?
 אִישׁ אֵינּוּ מִבֵּין ...
 רַק יְדוּעַ גִּדְעָה,
 כִּי הָעֵין הָרוֹאֶה
 וְהַאֲוִזָן הַשׁוֹמֵעַת
 פְּקוּחָה כָּאֵן לְמִטָּה,
 וְהִיא כְּהָה וְעֵמוּמָה,
 וְהִיא צְרוּמָה וְאַטּוּמָה,
 מִהֲבֵין אֶת סִתְרֵי הַבְּרִיאָה,
 וְאָנוּ הַיּוֹשְׁבִים בְּסִתֵּר עֲלִיוֹן
 נִמְשִׁיד בְּגִלּוּי וּבְחֻבְיוֹן
 לְהוֹדוֹת, כִּי בְּכָל דְּרָכֵינוּ –
 לֹא נִדְעָהוּ,
 וְנִכְחִישׁ מִצּוֹת בּוֹרְאָנוּ
 לְאַהֲבָה כְּמוֹנוּ אֶת רַעֲיוֹנוּ ...

הסיסמה "תורה ועבודה" נחצתה ל"תורה" לחוד ולעבודה לחוד, כלומר לאלה המסתגרים בישיבות ומסתפקים בתמיכה ללומדי תורה, לאלה המתיימרים שבזכותם, כך לדעתם, מתקיימת האומה, שבלמודם נזכה גם אנו לגאולה, ולאלה שכל עניינם "עבודה", פשוטה כמשמעה, לא במובנה של שמעון הצדיק, שהתכוון לעבודת המקדש, לקורבנות ותפילה, לעבודת הקודש ביראה, הללו אינם נזקקים לא לתורה ולא להוראתה, לא לפסיקת חכמיה ודורשיה, כי זרים להם חוקי טהרת המשפחה, נישואין כדת משה וכשרות המאכלים, מה שנשאר לחלקי האומה, השסועים בין דת ומסורת וחיי חולין ותרבות שונה, היא הרגל השלישית משלוש הרגליים שעליהם שעליהן העולם עומד – גמילות חסדים! אבל גם מהם אנו לפי שעה די גמולים, לא כמיטב המסורת של פעם, כמסורת האמיתית של עזרה הדדית, של היחלצות בגוף ובנפש בכל קהילה של יהודים, לפדות שבויים, להכנסת כלות וחופות ומתנות לאביונים, לכבד אישית "כל ישראל ערבים", כי מה שנשתנה היום בחברה המודרנית שלנו הוא שהערבים עסוקים כיום בחלוקת המשאבים בינם לבין מקורבם, והם בראש וראשונה השרים והסגנים, השופטים, האקדמאים, מנהלי הבנקים והחברות הממשלתיות, הדרגים הבכירים במשק העסקי, ראשי הביטוח והפקידות, מנגנוני הלחץ ברשויות, אלה וכיוצא באלה גומלים זה לזה, כמו שנאמר: "גמול לי ואגמול לך", זה מה שקרה בעצם לשולחן האחד בעל שלוש הרגליים, שהתפרק לשלושה שולחנות נפרדים: (1) לאלה – בעלי ה"שולחן ערוך", שבצילו חוסים הכופרים מכול וכול בציונות ובמדינה החילונית, ובצדם - הגורסים גם פריצת דרך להלכות חקוקות מכוח ריבונות מדינית, (2) לאלה – בעלי "שולחן האוכל" למטעמי שררה, לתפנוקי יתרון של הקרובים למלוכה, (3) ולאלה בעלי "שולחן העסק והממון", שולחני הכספים, המניפולטורים ברשתות תקשורת ופרסומת, כבירי ההשקעות במניות, במסחר ועסקי יבוא ויצוא. יש הזוכים ליותר משולחן אחד, לתורה וגדולה, או לפרנסה טובה וכלכלה, אבל שולחן הציבור, השולחן שכולנו מסבים אליו לא יחזיק מעמד אלא אם כן יישען על שלוש הרגליים כאחד, שלא תהא הרגל האחת קצרה והשנית ארוכה, זו מוצקה וזו רופסת ומוטה. שלוש רגליים תואמות לא רק כמשולש שווה שוקיים אלא שווה צלעות. אם תסב האומה לשולחן הזהב של חלוקה נבונה אולי נזכה גם בעולם הזה לטעום משהו מן הצפוי לנו בחיי העולם הבא...

6/50 -בתקוה שאתעורר (2/ו)

ותחזור אלי רוחי,

הפקדתי בידו

את שלמותי,

אבל כשהתפוצצתי,

כשהתרסקתי -

בכל איברי גוי -

אבדתי את זהותי - - -

ואני שואל:

בעת תחית המתים -

יוחזר פקדוני?

האזכה אז לפחות

לרקמת מלאותי?

לרוחי השוכנת

בשלמות גותי?

אקרא בתמי

לצור חבלי -

חבלים נפלו לי,

חבלים החובלים בי

בארץ וממרומי,

חבלים נפלו לי ולנו -

לא בנעימים,

חבלי יסורים,

חבלי לידה למדינה

קוצרת דמים, ואומרים,

שהרוח תשוב לאלוהים,

אבל הגוף הלאמי,

החסין אלפי שנים,

שקם מאפרו

לכונן כאן מקלטו -

הימשיך להיות עמיד

לאיומי הכחדתו?

6/51 - יִרְדְּנוּ לְשֵׁפֶת יַמָּה שֶׁל תֵּל-אֲבִיב (ו/1) -
 בְּלִיל שְׁבִיעִי שֶׁל פֶּסַח תַּשְׁס"ב,
 וּבְמַחֹל חֲסִידִים, מְאֲמִינִים, שׁוֹטִים וְתַמִּימִים,
 שָׁרְנוּ עַל נֶס הַצִּלָּת הָאוֹיְבִים בְּמִים אֲדִירִים -
 כְּמוֹ אֲזוֹ, בְּשִׁירַת נוֹצְרֵי אֲמוֹנַת קְדוּמִים -
 אָבֵל בְּלִילוֹת הַשְּׁמוּרִים שֶׁל פֶּסַח תַּשְׁס"ב,
 עֲכָשִׁיו, לֹא כְּמוֹ אֲזוֹ - נֶם שׁוֹמֵר יִשְׂרָאֵל...
 שׁוֹמְרִים הַפְּקֻדָּנוֹ אָנוּ בְּחֻצוֹת יִשְׂרָאֵל,
 וְהֵם הַתְּפוּצָצוּ בְּחֲסִימָתֶם אֶת הַמִּתְאַבְּדִים,
 כּוֹסוֹת הַיַּיִן, לְזָכֵר לְשׁוֹנוֹת הַגְּאֻלָּה,
 הַתְּנַפְּצוּ לְרִסְיֵי חֲבָלָה, וְהִנֵּס לֹא קָרָה,
 כּוֹס אֱלֹהִים, יְתוּמָה, רִיקָה, נוֹתְרָה עֲלוּבָה,
 וּבִין הַרִיסוֹת לִיל הַסֶּדֶר, עוֹדְנָה צוֹפֶיָה
 לְבוֹאוֹ שֶׁל הַשׁוֹפָר חִימָה...
 אֶת סִדְרֵי חַיֵּינוּ מִשְׁבִּיתִים בְּגִי עוֹלָה,
 שְׁנֵי יִשְׁמַעְאֵל נוֹגְסוֹת, מְכַלּוֹת בְּיַעֲקֹב וְנוֹהוּ,
 וְצַה"ל אֵינּוּ מַקְהֶה אֶת הַשְּׁנַיִים,
 רַק בְּהַחֲלָצוֹ לְבַעַר קִנֵּי מְרַצְחִים
 נְאֻסְפִים "נְאוּרֵי עוֹלָם", וּבְלַחֵץ צְאֻצְאִים
 שֶׁל עַמְלֵק-יִשְׁמַעְאֵל וְאָדוֹם, בְּחֶסֶד לְאֲמִים חֲטָאוֹת,
 מִתְרִים וּמְזִהֲרִים. מְאִימִים וּפּוֹקֵדִים, גּוֹזְרִים וּמְצֻוִים -
 לְסָגַת מַעֲשֵׂי דִין בְּאִסְפְּסוּפֵי עָרֵב.
 הֵם לֹא מְנַעוּ אֶת שׁוֹאֵת עַמְנוּ,
 הֵם לֹא הַפְּגִיזוּ מְסַלּוֹת, מִשְׁרָפוֹת,
 הֵם לֹא סָפְלוּ אֶת הַתְּכַנְיּוֹת לְהַשְׁמֵדָתָנוּ,
 הֵם נִמְנְעוּ מִלְּקַלּוֹת פְּלִיטֵי מַחְנוֹת,
 הֵם חֲסָמוּ נְתִיבֵי הַצִּלָּה לְשִׁרְיֵי הַכְּבָשָׁנִים,
 וּמִן הַכֶּסֶס הַקְּדוּשׁ דָּרְךְ כְּנִסְיוֹת הַנוֹצְרִים,
 בְּמַקְהֵלוֹת הַסֵּתֶה עִם מְסֻגְדֵי הַשְּׁטָנָה
 מְטִיפִים לְקַצּוֹת בְּנַחֲלָתָנוּ, בִּירוֹשֵׁת אַבּוֹתֵינוּ,
 לְהַצִּיב אֶת לְחֵינוּ הַמְרוּטָה לְמַכּוֹת נוֹסְפוֹת
 שֶׁל שְׁנֵאת יִשְׂרָאֵל בְּתַפּוּצוֹת וּבְאַרְץ הַקְּדוּשָׁה...

6/52 ג'גוגרי ההמיה של היונה הלבנה, (ה/11)
 שמצאה לה דירה בין עציצי הגינה
 על מרפסת חדר השנה,
 מעירים אותי, כמו תקתוקי השעון המעורר,
 לפני חדשות השעה שש,
 ואני מקיץ בנפש יהודי הומיה,
 ל"מודה אני" ופסוקי שחרית
 שלפני פסוקי דזמרה.
 ומודה אני, שאיני יודע,
 אם אהיה גם היום חסין מיתה,
 אם בלקתי ליד המדרחוב,
 בדרךכי לבית-הכנסת "נחלת-יעקב"
 לא יתפוצץ איזה מטען חבלה,
 כפי שזה כבר קרה,
 האם תנתן לי נפשי ומשאלי -
 להוסיף עוד יום אחד,
 להוסיף עוד שורה שטרם נכתבה,
 עוד שורה בוכיה או מעוררת תקוה?
 ובעודני מהרהר בצפוי לי מעבר לפנה,
 ובעודני מתאר מחזות קורעי לב
 של המבכים את האבדה,
 חולפת סיעת עורבים שחורים,
 כמין מפציץ קרע-קרע קוראים,
 ובצריחות מרות פנראה לועגים למפח רוחי,
 מקרקעים ומקרעים את חשבונני,
 ככה זה בבוקר בלקתי להשלים את המנן
 הממתין לי כבר בבית הכנסת,
 ושעה שאני מלוה במעוף עורבים סוכך זה,
 עלי להודות, שאולי בכל זאת אין זה
 מנן צופרי השחורות,
 וכך אני דוקא מתמלא תקוות,
 שאולי לי זה לא יוכל לקרות...

6/53 -מה שלא יַעֲשֶׂה הַשָּׂכֵל – יַעֲשֶׂה הַדָּם, (9/ו) –
 וּלְפִי שְׁעָה הַדָּם לֹא נִשְׁפָּךְ מִסָּפִיק,
 וְכָל עוֹד לֹא נִתְמַלְאָה הַכְּמוֹת שְׁתַּסְפִּיק - -
 אֶת הַשְּׁלוֹם אִי אֶפְשָׁר יִהְיֶה לְהַפִּיק...

שְׁנַיִם אוֹחֲזִים בְּטִלִּית, וְאִם לֹא יִחְלֻקוּ –
 לְכִסּוֹת אֶת אַרְוֹנוֹת הַקְּבוּרָה הִיא לֹא תִסְפִּיק...
 כִּי אִם לֹא שׁוֹבְרִים אֶת הַכְּלִים,
 וּמִמְשִׁיכִים בְּמִשְׁחָקִים שֶׁל נִקְמָה וְחִסּוּלִים,
 הוֹלְכִים וְכָלִים, שְׁנֵי הַצְּדָדִים,
 וְהָאֶרֶץ לֹא תִכִּיל לְקַבֵּר אֶת הַחֲלָלִים...

זְכוֹר אֶת אֲשֶׁר עָשָׂה לְךָ הַסְּמוּל
 בְּלִקְתָּךְ אֶת אֶרֶץ וְעַמְּךָ לְגֵאוֹל,
 וְזְכוֹר תִּזְכּוֹר אֶת שְׁעֵשָׂה לְךָ הַיָּמִין
 שֹׁתֵר עַל שְׁלֵמוֹת הָאֶרֶץ וְהַחֲזִיר שְׁטָחִים,
 וּבֵין הַשְּׂמֵאל וְהַיָּמִין אֲנִי חָשׂ אֶת הַרְגָבִים
 הַטּוֹמְנִים אוֹתִי בְּאֲדַמַּת מִטְעִי,
 וְאֵט אֵט נִסְתָּם וְהוֹלֵךְ הַגּוֹלָל עַל חֲזוֹנִי...

וְאֲנִי שׁוֹכֵב וּמְפֹזֵם: וְהַעֲקָר – לְפַחַד,
 לְפַחַד מְאוּד מִן הַכָּלָל, שְׁפָרֵץ הַדָּם
 עֲלוּל לְשִׁתֵּק אֶת שְׂכָל הָאָדָם...

”אִז מָה הָאֵלֶּטְרֹנְטִיבָה?”
 לְהַקְבֵּר בְּתַחוּם הַפְּנִימִי שֶׁל הַקּוּ הַיְרוּק,
 בְּמִלְחָמַת אַחִים הַיְדוּעָה מְכַל הַזְּמַנִּים,
 אוֹ לְסַגֵּת מִן הַיְרוּק אֶל הַקּוּ הַכְּחוּל,
 לְאִי שָׁם, עֲמוּק עֲמוּק, בְּיָם הַפְּלִישְׁתִּים?

6/54 (8/ו) עם הנשא באלונקה, אתו, יחד שוכב יחד אתו,

הפצוע בברכו, להלוייה של אשתו...

אני חוזר אתו הביתה להרגיע את יתומיו,

להתארגן מחדש כאלמן ישראל לדורותיו...

אני מתחבא יחד אתו, עם התינוק בבית מדרשו,

כשהוא ממלמל שברי תהילים להציל את נשמתו

מרסוק איברים שהועפו כמו מכל בני משפחתו,

מנחמים אותנו בשם האחד - דוקא בשם "נחמד"??...

אני שותת דם מצואר שנחתך בסכין המחבל,

כשהשתערתי עליו בעודו ממשיך לחסל,

ודמי הדרוזי מתערב עד תמצית בדם היהודי

הנגר יחדיו בכל מחסום, כביש ודרך-עפר...

אני נחלץ עם החרדים ליגע והצלה אחרי מות,

לחברה קדישא המלקטת מכיתות בשר ועצמות,

כובש בקושי את הבחילות למראה הזנועות,

ומתקשה להצדיק דינו של אלוהי צבאות...

ואחרי כל ההליות אני מוזמן לדיונים

עם ה"מומחים" – בטחונים, אקדמאים,

שהוטרחו ממגדל השן, נבחרים שנכשלו,

ועוד מי שהיו וחולמים על ה"אופק המדיני"

וכך אני נחסם במבוך ההצעות לפתרונות,

נקרע בין גישות של תגובות, נקמות והכרעות,

מסבך ללא מוצא מהמצוקות המוסריות

הפורמות חדוש רקמת חיים בארץ אבות...

לכאורה אידות אף למעשה חידות

בין רמות, מעמדות, פערי-הכנסות,

צביון הגרות והפרדות מעול המצוות ביהדות...

6/55 -אני משול לספוג (10/ו)

הסופג צרות ויסורים -

נסחט, נמחץ, מתש

בפנים ומפל העברים

אני משול לעפר

הנדוש, המשפל ורמוס

במדרס מחבלים אכזרים

בפנים ומפל העברים

אני משול לכוכבים

המתפוצצים במרחבי יקומים,

דורכים, מזהירים וכבים

משחור פנים ומשיכות עברים

אני משול לים

לים של שכול ותקות,

צולל וצף בסערות הימים

במערבולות ורוחות איתנים

אני משול למד-לחץ

המתנודד בין חולשות וסכונים

והדמים זורמים בעורקים

בלחצי פנים וחוצי מזיקים

אני משול לחולם

על ספוג ועל עפר

על כוכבים ומד-לחץ

סופג ונסחט, דרוך ונרמס,

צף וצולל, מתנפח ומתפוצץ,

חולם ונעור לבלהות ההונה...

6/56 (4/ו) -שחיתות היא הפרת כל כללי האישות, (4/ו) 6/56

היא כוללת גם גזל וחמס ושאר עבירות

שאיןם נוגעים רק לדיני ממונות

אלא לכל תחומי העריות,

להתפשטות הזנות בהמונות,

לבעיטות השמנות של בעלי היכולות...

נכון ששחיתות היא דרכו של כל בשר,

אבל נכון הדבר בעקר - לגבי כל שר,

כי למנעמי השלטון הוא נגרר,

ומדרך הישר הוא כמובן סר,

וכבר המליץ החכם מכל אדם

לכל מלך, רועה, מנהיג ושורר בעם:

"ידע תדע פני צאנך, שית לבך לעדרים" -

אבל מושחתים אינם פונים - לא לנכים, לא למובטלים,

לא להמונים הרעבים ולא לעשוקים מפלפלת נגידים,

כי המושחתים ושליחיהם העסקנים מכל הסוגים,

מפגישות נמנעים, ממגעים הם נעדרים,

מביקורים במשכנות עוני רגליהם מדירים,

ורק בטובת עצמם הם מעונינים...

כי המושחתים הם הבירונים, שודדי קופות הציבור,

מנהיגים המשביתים שירותי בריאות וחינוך,

בזבזנים המשופנים לא בצריפי נשיאים

אלא במלונות פאר, זוללי מעדנים, אורחי-קבע

בסעודות מלכים, מוזמנים ראשונים לכל המופעים,

עמוסי הזמנות לוועדות וקונגרסים, שליחי עצמם

ושד"רים של ארגוני אביונים, מוכסי אחוזים

ממגביות וקרנות סיוע לנזקקים...

"הרועים" הם המרעים, וכשבבעלי תפקודים

מתכחשים ומזניחים את חובתם,

הריהם מטביעים בהתנהגותם

את חותם שחיתותם על צאן מרעיתם...

בד' אמותי, הנני מוכן ומזמן להתיחד עם אלוהי, (ה/24) 6/57 -

ליחוד תפלה, לשיחה, לשאלה ותמיחה,
 לבקשה וכניעה, או לרגע של התעצמות עם האמונה,
 איני אוהב היכל תפארה, רבבות עם ומקהלה,
 כי שם לרוב דעתי מוסחה,
 איני צריך לקהל עם והדרת מלוכה,
 אלא לשתיקה ודממה, לכבוש פנים בקרקע...
 אני יודע, שאני צריך לדעת לפני מי אני עומד,
 אני יודע, שעלי לחוש שהיא נוכח בכל שאלך ואפנה,
 שהוא מציץ מן החרכים, שמלוא כל הארץ כבודו,
 כולל ד' אמותי בכל מקום ובכל זמן שאהיה,
 שפריסה כלשהי של שכניה שרויה גם בפנתי,
 אבל אני מכיר ויודע, שהכול גם נדחק ונשפח,
 לפרקי זמן קצרים או ארפים, שלהם אני נזקק,
 ואני מכיר וחס, כי אינני מסגל
 להשאיר בפסגת ההר, כי קצר כוח נשימתי,
 כי ספק כוח קבולי אינו דיי
 לשאיפת הוד שגב מרומי התעלותי,
 כי הספק העמלקי מזנב מדי פעם בחלקתי,
 ולפיכך אני צונח ומשפיל לרדת, לשוטט בשולי עולמי,
 בגיאות העמומות המשעממות של חיי נפתולי,
 וכך קורה, כמו במחوشي לבי,
 כמו בעליות והירידות של לחץ דמי,
 שאני זקוק לתרגולי החיאה, ליחודי ארגעה,
 לחדש פעימה ראויה לשמה, ליחוד של יראה ואהבה,
 ועל חודה של התנודדות בין ספקות ואמונה
 משתרעת ריעת חיי בלי הרף וללא הרפיה...

מִתְרוֹקְנִים וּמִתְמַלְאִים (11) 6/58

כְּשֶׁקְצִינִי מִי לֹא יִסְמְעוּדִים סְרָבָנִים
אֲנִי מְרַגֵּשׁ שְׁאֲנוּ הוֹלְכִים וּמִתְרוֹקְנִים

כְּשֶׁבְכִירֵי הַשֶּׁבִי"כ מְרוֹקְנִים נִצְחוֹנוֹת קָשִׁים
אֲנִי מְרַגֵּשׁ שְׁאֲנוּ מִתְמַלְאִים בְּרָאשִׁים בְּאוֹשִׁים

כְּשֶׁסְכוּיֵי הַשְּׁלוֹם מִתְרוֹקְנִים בְּגִלְלֵי הַמְּדִינָאִים
מִתְמַלְאִים הַשְּׂמָלָנִים בְּאַהֲדָה לַפְּלִשְׁתִּינָאִים

כְּשֶׁרְחוּבוֹת הַבִּירָה מִתְרוֹקְנִים מְאַנְשִׁים רוֹקְדִים
אֲנִי מְרַגֵּשׁ שֶׁהֵם מִתְמַלְאִים בְּסִיוֹטֵי פְחָדִים

כְּשֶׁעֲרֵבֵי יִשְׂרָאֵל מִתְרוֹקְנִים מְנַאֲמָנוֹת רְעִים
מִתְמַלְאִים חוּצוֹתֵינוּ בְּסִוִּסֵי טְרוּיָה שֶׁל מַפְגָּעִים

כְּשֶׁנְּגִידִים וְכִלְכְּלָנִים מִתְרוֹקְנִים מְתוֹשֵׁת מְבוֹכִים
מִתְמַלְאִים הַמְּסַפְּרִים שֶׁל מוֹבְטָלִים וּפְעָרֵי אַחִים

כְּשֶׁמִּתְרוֹקְנִים מְאַרְצָנוּ תַעֲשִׂיּוֹת וּמַפְעָלִים
הֵם מִתְמַלְאִים אֶת רוּחַת הַשְּׂכָנִים הַעֲמִלִים

כְּשֶׁהַמְּשָׁקִים מִתְרוֹקְנִים מְפוֹעֲלִים יְהוּדִים הַפּוֹרְשִׁים
הֵם מִתְמַלְאִים בְּפוֹעֲלִים זָרִים כְּיוֹרְשִׁים

כְּשֶׁמִּתְרוֹקְנִים בְּתֵי בְּעָלִים מְכִים וְרוֹצְחִים
מִתְמַלְאִים הַמְּעוֹנוֹת שֶׁל נָשִׁים וְיִלְדִים מוֹבְרָחִים

כְּשֶׁמִּתְרוֹקְנִים בְּנֵי הַנוֹעַר מְמוֹרְשֵׁת אֲבוֹת
מִתְמַלְאִים מוֹעֲדוֹנֵיהֶם בְּזִמְרוֹת חֲדָשׁוֹת

כְּשֶׁמִּתְרוֹקְנִים חִלּוּמוֹת הַשְּׁלוֹם – אֶדְשׁוּ אֶל
לְהִתְמַלְאֵי בְּצִיפִיּוֹת לְהַתְגַּשְׁמוֹתָם עַכְשָׁיו

כְּשֶׁמִּתְרוֹקְנִים שְׁמֵי אֶרְצָנוּ מְאוּיָרָה קְדוּשָׁה
מִתְמַלְאֵת הַנּוֹתָנוּ בְּעִכְרוֹרִית שְׁחִיתוֹת מְבִישָׁה

כְּשֶׁמִּתְרוֹקְנִים הַמְּצַבְּרִים מְאַנְרָגִיּוֹת בְּטָחוֹן וְאַמוּנָה
מִתְמַלְאִים הַמְּשַׁבְּרִים בְּחַיֵי הַמוֹסָר וְהַחֲבָרָה

מִתְרוֹקְנִים הַמְּרַחֲבִים, כְּרִי הַדְּשָׂא, הָאֵילָנוֹת, הַצְּמָחִים
וּמִתְמַלְאִים מְגִרְשֵׁי הַחֲנִיָּה מְרַכְּזֵי עֲסָקִים וּמְגִרְדֵי הַשְּׁחָקִים

מִתְרוֹקְנִים הַמְּאַגְרִים שֶׁל הַמַּיִם הַחַיִּים,
מִתְרוֹקְנִים מוֹצְרֵי הַמְּזוֹן הַטְּבָעִים,
מִתְמַלְאִים הַשְּׂפָכִים,

הַדְּשָׁנִים הַמְּרַעֲלִים וְזוֹהֶמֶת חוֹפִים

-יום המיתה עומד למראשותי, (ה/112) 6/59

ועצימותה של התחושה –
 חדורה אמנם בעצמותי,
 אבל אינה משפיעה עלי,
 כי איני משנה את הרגלי,
 קצבת חיי תלויה במעשי,
 לפיכך ידחה פרעון האשראי
 לעוד כמה שנים לפני...
 וזאת עצתי לכל יודעי –
 להתעלם! להמשיך להתקדם!
 להשאב ולהתקיים
 מכוח העלומים המתעלמים,
 ולא להתנהג כגבר זקן...
 כמוני – כמוך עבור נעבור
 את כל השלבים בעמק עכור -
 מילדות לבגרות, מרוקות לאבהות
 ובקצרת השם הגענו לסבות,
 מה נותר? להזהר -
 משלב ההסתאבות...

6/60 אָנוּ שְׁרִים בְּכָל יוֹם (ה/111) -
 כִּי לֹא קָם בְּיִשְׂרָאֵל כְּמֹשֶׁה עוֹד -
 מְנַהֵג מְשׁוּי מַעֲנֹת מְנַהִיגוֹת,
 נְבִיא שְׂאֵפֶס יִשׁוּיוֹת עֲצָמוּ ,
 אָדָם גָּדוֹל בְּעֵנְקִים, אָבֵל שֶׁחַ גְּבָהוֹת,
 עֵנוּ שֶׁב־מִי אֲנוּכִי"? בְּטֵל הַתְּנַשְׂאוֹת,
 מְנַהֵג שְׁנַמֶּס כְּנֵר לִפְנֵי אֲבוּקָה,
 שְׂדָחָה שְׁלִיחוֹת, שְׂבָרַח מְכַהוֹנָה,
 שְׁהַקְטִין עֲצָמוּ וְהַתְּעֵלָה לְאִישׁ אֱלוֹהִים,
 שְׁהַתְּוֹדַע לְאֵשׁ-הַסֶּנֶה הַבוֹעֶרֶת בְּלֵב
 וּבְאַמוּנוֹת-אוֹמֵן רָעָה צֵאן מְרַעִית...
 וְאָנוּ שְׁרִים וְנָשִׁיר בְּכָל יוֹם -
 לְוֵאֵי וְיִקוּמוּ גַם לָנוּ
 שְׁרִים שִׁילְמָדוּ מְשֵׁהוּ מִמֶּנּוּ,
 שְׁרִים וּמְנַהִיגִים מִמְנַהִיגֵי יְמִינוּ
 שְׂאֵינָם סוֹרְרִים וְאֵינָם מְשִׁתְּרָרִים,
 שְׂיִקוּמוּ כְּאֵלָה שְׁעֵלֵיהֶם יִצְבִּיעוּ
 כִּי דְבָקִים הֵם בְּמֹשֶׁהוּ מִמֶּנּוּ,
 לֹא צוֹרְחֵי בְּחִירוֹת בְּגֵאוֹת שְׂרָרָה :
 "אֲנִי אֲנוּט, אֲנִי אֲנֵהֵל מו"מ,
 אֲנִי הוּא שֶׁ... , אֲנִי וְאֵין בְּלִתִּי,"
 מְשֵׁהוּ שְׂבַמְשֵׁהוּ מִמֶּשֶׁה -
 לְהִיּוֹת מְשׁוּיִים מֵהַמִּים הַמְרִים
 שֶׁל הַתְּנַצְחוּיוֹת וְתֵאוֹת הַשְּׂתְרָרוֹת,
 כְּאֵלָה שְׂיִקוּמוּ אֶל אַחֵיהֶם לְרֵאוֹת בְּסִבְלוֹתָם,
 וְלֹא רַק לְקִנוּתָם בְּפִתוּיֵי תַעֲמוּלָתָם,
 כְּאֵלָה שְׂאֵינָם מוֹכְרִים בְּהֶמוֹן
 אֶת מְרֻכּוֹלֵת אִישִׁיּוֹתָם, אֶת רוּמְמוֹת מַעֲלָתָם ,
 כְּאֵלָה הַסּוֹנְטִים וּבוֹחֲלִים בְּכָל אוֹתָם
 מִנְּגוֹנֵי תַעֲמוּלָה וְסוֹכְנוּיוֹת פְּרִסוּמֵת וְהַפְקָה,
 הַמְפִּיצִים אֶת דְּיוֹקְנֵאוֹתֵיהֶם בְּתַפְאוּרוֹת הַבְּטָחָה
 וּבְכָל יְכוּלֵת לְהַעֲנִיק שְׁלוֹם, רוּחָה וּבְטָחָה,
 כְּאֵלָה שְׂאֵינָם מְתַחַרִּים בְּהַשְׂמָצוֹת הַיְרִיבִים,
 בְּהַשְׁחָרַת פְּנִים שֶׁל שְׂאֵר הַמוֹעֲמָדִים,
 בְּהַלְבֵּנֵת פְּנִים וּבְגִנוּיִים שֶׁל כָּל סוּגֵי הַצְּבָעִים...
 אֵין גְּדֻלָּה אֶלָּא בְּמַקּוֹם שְׂמַצוּיָהּ עֲנוּהָ,
 וְאֵין גְּדֻלָּה אֶלָּא לְמְנַהִיג כְּבֹד פֶּה וְלִשׁוֹן,
 הַמְשַׁכֵּיל לְדַקְדָּק בְּדַבּוּרִים,
 הַמִּיטִיב לְהַחְרִישׁ וּלְהַמְנַע מִגְלוּיִים,
 הַמְבִּין כִּיצַד לְהַסְתִּיר וּלְעַמְעֵם הַגּוּיִים,
 אָנוּ שְׁרִים וְנָשִׁיר לְכַבּוֹדָם שֶׁל מְנַהִיגִים פּוֹרְשִׁים
 מְצַרְמוֹנוּיוֹת שֶׁל נוֹכְרִים, מְלַהֲטוּטֵי בְּחִירוֹת,
 מֵהַשְׂתַּבְּחָיוֹת עֲצָמִיוֹת שֶׁל פִּיּוֹת
 מְדַבְּרֵי עֵתָק וּמְבַזְבְּזֵי הוֹן עֵתָק...

אִם- / רוֹדִיאָרְד קִיפְלִינֵג (תּרְגוּם: יַעֲקֹב נִימָן) (ו/113) 6/61
 אִם אַתָּה מְסַגֵּל לְשֵׁאת אֶת רֵאשׁךָ כְּשֵׁאלָה מִסְבִּיבָךָ
 מְאַבְדִּים אֶת רֵאשֶׁם וְתוֹלִים אֶת הָאֲשֵׁמָה בְּךָ,
 אִם אַתָּה מְסַגֵּל לְסִמוּךְ עַל עֲצֻמָּךְ
 לְמֵרוֹת הַסְּפָקוֹת שְׁכֹלִם מְטִילִים בְּךָ,
 וְעַם זֹאת גַּם לְהִתְחַשֵּׁב בְּסִפְקָם,
 אִם אַתָּה מְסַגֵּל לְהִמְתִּין
 וְלֹא לְהִתְיַגֵּעַ בְּגִלְלֵי הַהִמְתָּנָה,
 אוּ לְהִיּוֹת מְרָמָה וְלֹא לְהִזְקֵק לְמְרָמָה,
 אוּ לְהִיּוֹת שְׂנוֹא מְבִלִי לְהִתְפַּסֵּס לְשִׁנְאָה,
 אֲךָ גַּם לֹא לְהִתְחַזְזוֹת כְּטוֹב מִדִּי אוּ חָכָם;
 אִם אַתָּה מְסַגֵּל לְחִלוּם
 מְבִלִי לְהִשְׁתַּעֲבֵד לְחִלּוּמוֹתֶיךָ,
 אִם אַתָּה מְסַגֵּל לְחִשׁוֹב
 מְבִלִי שְׂמִחַשְׁבוֹתֶיךָ יְהִיוּ מְטֻרוֹתֶיךָ,
 אִם אַתָּה מְסַגֵּל לְהִתְמוֹדֵד עִם שְׁשׁוֹן וְאַסוֹן
 וְלְהִתְיַחַס בְּשׁוּה לְנוֹכְלִים הַשְּׂנִים,
 אִם אַתָּה מְסַגֵּל לְשִׁמוּעַ סְלוּפִים שֶׁל אֲמִיתֶיךָ
 ע"י רְמָאִים הַלּוֹכְדִים בָּהֶם אֶת הַטְּפָשִׁים,
 אוּ לְהִזְכֵּחַ בְּשִׁבְרוֹן הַדְּבָרִים שְׁנִתְּתָ נִפְשָׁךְ עֲלֵיהֶם
 וְלִגְחוֹן וְלִבְנוֹתֶם מִחֻדָּשׁ בְּאֲמֻצְעֶיךָ הָרְצוּצִים,
 אִם אַתָּה מְסַגֵּל לְעֵרוּם אֶת נְצַחוֹנוֹתֶיךָ
 לְעֵרְמָה אַחַת וְלִסְכָן אוֹתָהּ
 בְּמַחִי זְרִיקַת הַטֵּל אַחַת,
 לְאַבְדָּהּ וְלְהִתְחִיל הַכּוֹל מִחֻדָּשׁ
 מְבִלִי לְהִשְׁמִיעַ עַל אוּבְדָּנָךְ מְלָה אַחַת,
 אִם אַתָּה מְסַגֵּל לְכוֹף אֶת לְבָבְךָ, עֲצָבֶיךָ וְגִידֶיךָ
 לְשִׁמֵּשׁ אוֹתְךָ עַד כְּלוֹת וּבְלוֹת,
 וְכִשְׂאֵתָה מְרָקוֹן מְכָל וְכוֹל,
 פָּרַט לְכוֹחַ הָרְצוֹן ,
 לְהִכְרִיעַ אוֹתָם לְאִמּוֹר: נִמְשִׁיךְ לְמֵרוֹת הַכּוֹל!
 אִם אַתָּה מְסַגֵּל לְהִתְעַרֵּב בְּהִמּוֹן
 וְלְשִׁמּוֹר עַל מִדּוֹתֶיךָ וּמַעֲלוֹתֶיךָ,
 אוּ לְהִתְרוּעֵעַ עִם מְלָכִים מְבִלִי לְאַבֵּד קְשָׁרִים ,
 אִם יְדִידֶיךָ וִירִיבֶיךָ אֵינָם יְכוֹלִים לְפָגוּעַ בְּךָ,
 אִם כָּלָם יְכוֹלִים לְסִמוּךְ עֲלֶיךָ
 אֲבָל לֹא בְּהִגְזָמָה מְרַבָּה,
 אִם אַתָּה מְסַגֵּל לְפִצּוֹת רָגַע בְּלִתִּי נִסְלַח
 בְּשִׁישִׁים שְׁנִיּוֹת מִרוּץ מְרַחֵק מוֹעִיל -
 לָךְ הִיא הָאֶרֶץ וְכָל אֲשֶׁר בְּעוֹלָם,
 וְתֵרַע עַל כֵּן - אַתָּה, בְּנִי, הוּא הָאָדָם

זְקֵנָה וְנְעוּרִים (ו/114) 6/62
(בהשראת שייקספיר)

זַעֲפֵת זְקֵנָה תִצְחִיחַ צְחוּק
וְעִדְנֵת נְעוּרִים תִצְהִיל בְּלִי-חֶק
עֲנֵנָה עַל פְּנֵי זְקֵנָה תַעֲיֵב
וּבִשְׁמֵי נְעוּרִים שָׁמַשׁ תִּרְהִיב
נְעוּרִים - בְּכָרָה קֶלֶה, אֶלּוּפֵת-מְשׁוּבָה
זְקֵנָה - מְרוּצָה כְּלָה, רְדוּפֵת תְּשׁוּבָה
אֲבִיבֵי נְעוּרִים יִלְהִטוּ בְּעוֹז
וְחִשְׁרֵת זְקֵנָה זֶהָרִם תִּגְנוֹז
דְּמֵי נְעוּרִים יִרְהִטוּ בְּשִׁקְתוֹת סִכְנָה
מְעוֹרְקֵי זְקֵנָה יִזְוְבוּ זְהִירוֹת וְהִסְכְּנָה
זְקֵנָה תִצְהַב וְתִרְקַב כְּשִׁלְכֵת
נְעוּרִים לְרַכֵּב יִחְפְּצוּ וְלִלְכֵת
הַנְּעוּרִים - חוּם וְחוּמָה
הַזְקֵנָה - קָרָה וּכְנוּעָה
הַזְקֵנָה - תְּנוּחָה וְתִנּוּמָה
הַנְּעוּרִים - תְּעוּפָה וְתִנּוּפָה
נְעוּרִים - אֲתָם מִשְׁאֵת נִפְשֵׁי,
זְקֵנָה - מִסֵּ אֲתָ, לְהִשְׁתַּמֵּט אֵי אֶפְשֵׁי...

"-ספנה פאן בונים" – (ה/25 – ו/5) 6/63

אלו השלטים המזהירים אותנו כל השנים,
מזמן שבאנו ארצה כבנים-בונים,
והשלטים מזהירים: ספנה! הזירו מספינים!
ספיני הישמעאלים נעוצים ברקמת הבנינים,
ומאז בואנו ארצה הם דוקרים ומתנפלים
להקזי דמים,
למוטט זכותנו על ארצנו פיהודים...

ספנה! פאן בונים גם הספנים –
הספני מחתרת - המספנים את המקומים
עם ומדינה מפרעות ומשרפות
של עמים נאורים,
ושופיני הפלשתינאים, הסוכנים הסמויים
של הספינאים, אינם שועים, אינם מבינים,
שביום מן הימים גם בהם ינעצו הספינים,
מדקרות הג'יהאד, החמס, הפתח והשאהידים,
והם פשוט מסרבים
לקבל ערויים של המפקחים.
יכשהם או קרוביהם נפגעים, או נבחרים,
שרים, שליחים למשאים ומתנים,
הריהם גונחים מכאבים ופולטים
בקולות עמומים ומגמגמים "עד פאן!"
ואחר כך, פידוע וכמקבל, חוזרים
לשגרת הנעוצים הממשיכים
לתת את גוים למכים...

למדנו כלנו לרקלם פי החיים נמשכים,
"פי למרות כל הסכנות – אנו הבנים-בונים
ממשיכים ובונים, פי כך צוו לנו הנרצחים!"
כך פורחות הסיסמאות של המנחמים,
וכך למדנו גם את בני הנעורים,
הנופלים איש על שכם רעהו ומככים
בדמעות חנק את מותם של העמיתים,
בני העשרה שהתפוצצו לעיניהם,
והם חוזרים למלמל בגרון חנוק מככי:
"אנו נמשיך לחיות עם הספינים..."

ואנו המבגרים, ששורדנו ונותרנו בחיים,
ממשיכים עם הספינים התקועים,
נאנחים, מוחים על חיים אבודים,

זועקים על חוסר אונים,
וממשיכים לצפות בשדורים הזועתיים,
ובהפקות –
חולפות ביעף הפרסומות הנואלות
או תקצירי סרטים צפויים
בשעות הסמוכות ובמים הקרובים.
ככה שזורים החיים
בין פרסומות ומטעמי החיים
עם מרואינים הקובלים על ריחות רקב האיברים
שהדבקו בהדרג הפצצות לקירות המשרדים.
ככה מחליף הממיר שלנו את התמונות
ממבטלים ומפטררים, מנכים ומכים,
ממצפי בתים אל מחזות האבל וההספדים.
חוזרים לשמוע את שמות ההרוגים
את קשוי הזוהי של מופצצי האוטובוס,
וכבר רוטנים על שקפחנו בשדורים
של תחרות סל או רגל, שהרי שגנו יפה
במרוצת השנים את כל הדקלומים
פי החיים על פרחנו נמשכים.

כל הארץ שותתת דם, פגוע רודף פגוע,
בתי החולים מתרוקנים מהמלאים
והקברים מתמלאים, והקברניטים –
מתרוצצים ומצהירים, פוקדים את האבלים,
והמושכים בעטים כדרכם תובעים במאמרים
"תגובות נועזות במפגעים", פרוזות שחוקות
כבר מקמים ראשונים, וחוזרים וחוזרים,
לפעמים גם בצרופים חדשים מקוריים,
על הריסת פשתיות טרור,
על פרטגרים אחרים לשלום,
על הפרדה חד-צדדית, על כתור וסגר,
ומבטיחים –

פאן ממשיכים ובונים, אם לא בעזרת הערבים
נביא עובדים זרים – פיליפינים, סינים, רומנים...
ובעודי כותב - תמונות המרקע שוב משתנות
מתאורי הזועה לשלטי המתחאה
של פרחחי פהנא, ובין לבין חוזרים
לפרסומי החובה, לקוסמטיקה המרעננת
גוף בלה ותשוש מלא קמטי פגועים...

כִּצְאֵת הַשֶּׁמֶשׁ בְּגִבּוֹרָתוֹ (ו/16) 6/64

גְּבַרְנוּ כְּאֲרִי בְּשַׁעְתּוֹ
 עַל הַיִּשְׁמַעְאֵלִי,
 עַל הַפְּלִשְׁתִּינָאִי שְׂכָנִי,
 עַל חֶבֶר הַמְּדִינֹת הָעֲרָבִי,
 שְׁקֵמוּ לְהַכְרִית אֶת קִיּוּמִי
 וּבְבִרְיַת חֶרֶב מוֹחֲמָד - לְהַשְׁמִידִי,
 וְכִיּוֹם - בְּצֵאת הַיּוֹבֵל לְמְדִינָתִי,
 הֵם קָמִים נֶגְדִי - יְדִידִים וְאוֹיְבִים,
 מִבֵּית וּמְחוּץ, מְכַל הַמַּחֲנוֹת וְהַתְּחוּמִים,
 וּמַעַל כָּל בֵּימָה שֶׁבְּעוֹלָם הֵם תּוֹבְעִים
 לְהַחֲזִיר חֶלֶק מִירוֹשָׁתֵנוּ לְשִׁכְנֵינוּ...
 תּוֹפְעָה יְדוּעָה! כְּפִיּוֹת טוֹבָה - לֹא כֵן?
 אֲבוֹד הַזְּהוּת וְחוֹט הַשְּׂדֵרָה - הֵיִתְכֵן?
 הֲלֹקִינוּ בְּסַמִּיּוֹת עֵינָיִם, בְּפִיק בְּרַכִּיִּים,
 בְּשַׁפַּע אוֹנִים וְהַשְׁמָנָה יְתִירָה?
 מַה פֶּשֶׁר הוֹקַעַת הָאִשְׁמָה? אֵיכָכָה
 נִצְיֵן גַּם חוֹלֵי זֶה בְּפִרְשַׁת הַתּוֹכָחָה
 עַל אֲנָשֵׁי בֵיתֵנוּ הַחוֹבְרִים לְאוֹיְבֵינוּ?
 מַה הֵם רוֹצִים - לְהַשְׁקִיעַ אֶת שְׁמֵנוּ?
 שֶׁמֶשׁ הַצְּלַחוֹתֵינוּ וְנִצְחוֹנוֹתֵינוּ?
 לְכַבּוֹת אֶת פְּנֵסֵי הַתְּנַחֲלוּיּוֹתֵינוּ?
 לְהַקִּים וּלְשַׁקֵּם אֶת מְדִינַת יְרֵחוֹ,
 עַל חֶשְׁבוֹנֵנוּ? עַל פְּלִיטַת תְּקוּמַתֵנוּ?
 כְּלוּם לֹא דֵיִינוּ בְּלַחַץ "אֲמוֹת נְאוֹרוֹת"
 בְּעוֹוֹת הַצֶּדֶק שֶׁל נוֹכְרִים מִתְּנַפְרִים?
 לְמָה אַחִים מִבֵּית הֵם בְּמַתְנַפְלִים
 לְמַכּוֹר אֶת בְּכוֹרָתָם בְּנִזִּיד עֲדָשִׁים?
 לְמָה הֵם אֲצִים-רָצִים לְהַקִּים
 אֶת מְדִינַת הַפְּלִשְׁתִּינָאִים?
 הֲלוֹא הִיא - כְּסַמְלֵם הַיְרֵחַ -
 הַשּׁוֹאֵב אֶת מְאוֹרוֹ מִשְׁמֶשׁוֹ,
 שֶׁמֶשׁ מְאוֹרָנוּ וְקֶרֶן הַשֶּׁפַע שֶׁלָנוּ,
 הֲלוֹא הִיא לֹא תִסְתַּפֵּק בְּתִלוּתָהּ בְּנוּ,
 אֶלָּא תִחַבֵּל לְהַשְׁתַּלֵּט עַל כָּל שְׂטָחֵי אֶרְצֵנוּ,
 הֲלוֹא הִיא הַזּוּמָמַת לְגֵרְשָׁנוּ, לְהַכְחִידֵנוּ,
 בְּזָדוֹן פְּגוּעִים, בְּטָרוֹר תּוֹרַת הַשְּׁלֵבִים...
 כָּבֵר הָיוּ לָנוּ אַחִים, שֶׁמְכָרוּ אֶת אַחִיהֶם
 לְאוֹרְחַת יִשְׁמַעְאֵלִים, כָּבֵר הָיוּ לָנוּ סוֹחְרִים
 בְּדָם יְהוּדִים - מוֹסְרִים, מְלֻשִׁינִים, יוֹדְנֵרֵאֲטִים
 כְּאֵלֶּה לֹא חָסְרוּ בְּתוֹכֵנוּ בְּדַבְרֵי הַיָּמִים,
 וְאִם אֵלֶּה הֵם פְּנֵי הַדְּבָרִים - אָנָּה אָנוּ בְּאִים?

6/65 כָּכֹל שְׂאֲנִי עוֹלָה בְּסֻלָּם, (ה/107)
 אֲנִי שׁוֹמֵעַ אֶת קוֹל הַמְּלֹאכִים
 הַמְּזַמְּרִים בְּשֻׁלְבֵים הַגְּבוּהִים:
 יַעֲקֹב, יַעֲקֹב, יְהִי-יַעֲקֹב!
 ה ו א יַעֲקֹב אַחַר מֵהֶלְכִיךָ,
 לְשִׁמּוֹרָךְ, לְהַצִּלָּךְ, לְמַגֵּן צָרִיךְ,
 ה ו א צִלָּךְ עַל יַד יְמִינְךָ,
 ה ו א יֹאכִילְךָ, יִלְבִּישְׁךָ, יַחַנְךָ,
 אֲךְ אַתָּה לֹךְ בְּעַקְבוֹת אֱלוֹהֶיךָ,
 עֲלֵה, הַתְּעַלָּה לְבַל תִּשְׁמוּט רַגְלְךָ,
 לְבַל תִּאֲחַז יָדְךָ בְּחַקוֹת שְׂכַנֶיךָ...

וּכְכֹל שְׂאֲנִי יוֹרֵד בְּסֻלָּם,
 אֲנִי שׁוֹמֵעַ מְלֹאכִים מְקוֹנְנִים:
 יַעֲקֹב, יַעֲקֹב, יְהִי-יַעֲקֹב
 ה ו א יַעֲקֹב אַחַר סוּרְךָ וְסוּרְכֶתְךָ,
 ה ו א יִרְדֶּף אַחֲרֶיךָ
 אֶת קִלְלַת מְרִמְתְּךָ,
 ה ו א יִטּוֹל בְּכוֹרְתְךָ מֵעֲלֶיךָ,
 כִּי מַעֲדָתְךָ, כִּי מַעֲלַת בִּיעוּדֶיךָ!
 וְאַתָּה תַעֲבֹד בְּכוֹרֶי וְצַעֲרֵי מִשְׁפַּחְתְּךָ,
 יִשְׁמַעְאֵל וְאָדוּם, דּוֹדְךָ וְאֲחִיךָ
 וְשָׂאֵר צְאֲצְאֵיהֶם בְּנֵי אִמְתְּךָ,

וְכַכֵּה אֲנִי יַעֲקֹב הַמִּתְנַוֵּד
 בֵּין עֲלִיָּה וּיְרִידָה,
 בֵּין יְרֻשַׁת אָב כְּהַה עֵינָיִים
 וְאִם חוֹלַת אֶהְבֶּה לְבִרְכַת שָׁמַיִם,
 וְכַכֵּה אֲנִי אוֹחַז וּמְרַפֶּה, שׁוֹמֵט וְעוֹלָה,
 הַכִּי קוֹרָא שְׁמֵי יַעֲקֹב -
 לְהִיּוֹת עוֹקֵב וּמִתְעַכֵּב,
 עוֹקֵב וְשׁוֹמֵעַ,
 הַקּוֹרָא קְרִיאַת "שְׁ מַ ע"
 וּמוֹסִיף עַל מוֹמֵי אָבוֹתָיו
 גַּם אֶת כּוֹבֵד הַשְּׁמַע...

ה ו א שולח לי את חבל ההצלה (ה/110) 6/66
אבל כוחי דל, ידי רפויה וקלה
למשותני מטבוע ביון מצולה...

ה ו א מחולל לי את נסי
כמנת כוסי היומיומי
ואני נס מהשגחתו למנוסתתי...

ה ו א נטע בי את הטוב והרע
להבחין בעצמי בין התוך והקלפה
ועדיין איני מבין פשר וטעם הבחינה...

ה ו א הטוב והמיטיב ודין האמת
ובין לבין אני בינתיים מת
בגלל אבות, בנים, בגללי? – למה באמת?

ה ו א חלומי המפעים בעבר ובהווה
ואני מקיץ, מתפכח ושוב הוזה
כי להפסיק את חלומי לא אוהה...

ה ו א רוכב ערבות, הערב לכל הבאות,
ולנו שלח תוכחות ואזהרות – במנות!
אז זה האות? – אבי יתומים ואלמנות?

ה ו א מקומו של עולם
בו גם אני ממקם
לפעמים נטוש לפעמים משקם...

ה ו א ברוח ובאש, בדרך בער מבלי הבהר,
ואני נדרש לדממה דקה מבלי לבאר
למה להצניע לכת בלי לבקש הסבר...

ה ו א אל נגלה ומסתתר
תובע עלבוננו על עבודה לאחר
ואני הערב לכול אסבול ולא אמלט...

ה ו א הכול! שנהיה בדברו הכול!
ולי, יעקב, הוא נתן את הקול
להודות על רחל ברפת היא היא הכול!

מזמור פ"א

מְנַגִּינֹת הַיּוֹם – (8/ד) 6/67

ב' בְּכֶסֶלֹ תִשָּׁס"ב -

בְּשִׁמוֹנִים וְאַחַת -

לְרַחֵל

אוֹדָה, אֱלֹהֵי,

עַל אוֹשְׁרֵי,

עַל אֶשֶׁת-חִיקֵי

שֶׁנִּתְּתָ בְּחֶלְקֵי...־

אוֹדָה, אֱלֹהֵי,

כִּי הִיא מְאוֹדֵי,

הִיא כָּל-כָּלֵי

וְלֹא רַק חֶלְקֵי...־

אוֹדָה, אֱלֹהֵי,

כִּי לֹא עֲזַבְתִּנִּי

שִׁירְתִּי, הִיא מְנַגִּינָתִי,

הִיא הַשְּׂרָאָתִי בְּעוֹדֵי...־

וְכָד אֶהְיֶה מוֹנָה:

אַחַת וְאַחַת,

בְּיוֹם הַשְּׁמוֹנִים וְאַחַת -

הִיא יְחִידָתִי - הָאֶחָת

פּוֹרֵחַ הַשָּׂדֶה (ה/109) 6/68

לא סתם שדה, אלא שדה אשר ברכו ה',
 ברכת הבושים הטוב של אילנות ודשאים,
 ריח הנחוח העולה לרצון בנחירי הנושמים,
 לחוש את היכולת להריח את בגדי האדמה
 המצמחת מטל השמים את משמני הארץ,
 להריח בשדה המבורכת את שלל הריחות,
 את גוני הנחוחות - באותה שדה, המזבלת
 בריחות הרעים של קולחין ושופקין,
 ומפליאה בתוצרת פרחים וגדולים ריחניים,
 להתהלך בגן המפלא הזה אשר ברכו אלוהים,
 בהמיר ריח רע את טיבו הבואש למשיב נפש,
 להתפעל מיכולת הנביטה הטובה מיסודותיה הרעים,
 לפרוש זרועות חבוק לתנובת היבול,
 לשאוף את חדות הגדול על מצע הזבול,
 לסבול את הרקע למען הרקיע שמעל,
 לנשום מלוא ריאות את הנשקף בכושר הראות,
 לחוש מבעד לטחב ולרקב את עסיס המוצר,
 לפתח את חוש הריח מעבר לבואש עכשיו,
 ולשחר מעבר לשלב ההכשר שחר עתיד זוהר,
 להריח את ריח הבנים גם כשבגדיהם צואים,
 גם כשבגדי עשו החמודות סרוחים,
 להאמין, כמו בבגדי האדמה המשתנים,
 ביכולת הפיכתם לבגדים נקיים, טהורים,
 כבוסים, מבושמים, נוטפי פירות עסיסיים,
 להריח את האויר העוטף את הצומחים,
 לספוג ביראה את האד העולה מאיד האדמה,
 ולברך על חקל תפוחים, על שדה ירק ומטע -
 ברוך פרי העץ ופרי האדמה -
 ברוך האיש העוטה, איש השדה...

6/69 א-ם נכנסים בכל זאת לבוכה לטריה העליונה, (ה/108)

אף-על-פי שאנו המאמינים הנבונים מנועים,

ואם מנסים להבין פליאות השגחה ותעלולים -

למה נענשים המוני אדם על חטאים?

למה מתרגשות פורעניות תמוהות על הדורות?

איך מתישבים החשבונות של צדיקי עולם,

של קהלות ישראל חסודות ותמימות,

היעודים למשרפות, לקללת תאוונות, לפגעי מלחמות,

לקטילות האיומות של רשעי ארץ מפל האמות?

הרי כל אלה מעלים חרס בפתרון תשבצי החיים,

ובספרות הבל מתרצים שבוצי מות לעוללים ויונקים,

עקת זקן, סבל יחיד וצבור, בסערות תחלואי הימים,

או שהם נספחים לעדת הכופרים שבכל הזמנים...

אבל יש תמימי אמונה, מצדיקי גזירות ודינים,

הממשיכים להסביר, כי מתגלגלים עלינו עוונות ראשונים,

חטאי קדומים, של אבות, ואבות אבות, ולא רק על שלשים ורבעים,

ואנו סובלים בגין פשעים שלא אנחנו המחוללים,

ובמה הם מנחמים? בכך שמלבד החיוב יש גם זכוי לשארית ישראל,

לירושת חנינה מצד דורות קודמים שהותירו לנו ולבנינו

לפליטה חסד שרידות לחיותנו במשברים...

ואם נפסק, כי איש בחטאו יומת, נמצאנו למדים,

כי אלו הרבנו במעשים טובים, במצוות ולמודים,

היה שכרנו מנקה אותנו מפרעון עוון זדים,

אבל מאידך היינו נאשמים שאנו לוקים בשנאת בנים,

משום שאיננו משירים זכויות הגנה לצאצאים,

להעניק להם כמו שהעניקו לנו מזכויות הראשונים...

רק המומחים באמת בהנהלת חשבונות מסרבים

לקבל את ההסברים ומעדיפים להחריש בחוסר אונים,

ומסוד חכמים ומלמד מבינים נמנעים מלפרש תהליכים

של הליכות עולם, כי מי יעז להלבין סתומות של פועל עליון?

מי ימצא פשר וצדוק לתעלומות בעולם התחתון?

ולפיכך - בין שנלקה בין שנזכה הבה נדום באומן תמימים...

יש הזיה המתחזה לחזון (ו/15) 6/70
למשל: ה פר ד ה !

יש אשליה חדשה של שלום
למשל: ה פר ד ה !

יש רעיון שוא הנולד מיאוש
למשל: ה פר ד ה !

יש נחיתות טופוגרפית-בטחונית
למשל: ה פר ד ה !

יש נטל כלכלי ואנושי
למשל: ה פר ד ה !

יש מערך איסטרטגי מסכן
למשל: ה פר ד ה !

יש חדירה המונית לשטחים מפנים
למשל: ה פר ד ה !

יש מתכון ליצירת לחץ פריצה
למשל: ה פר ד ה !

יש אסון מצוקת מים
למשל: ה פר ד ה !

יש חיים רמון הדבק ברעיון
למשל: ה פר ד ה !

יש בן-עמי בהמהום "או'ם"
למשל: ה פר ד ה !

יש גדר ופרצה הקוראת לחבלן
למשל: ה פר ד ה !

יש ירושלים אחת שלא לחלוקה
למשל: ה פר ד ה !

יש מרשם לאבוד הארץ כלה
למשל: ה פר ד ה !

יש מחפשים תרוץ לכשלון אוסלו
למשל: ה פר ד ה !

יש מניחים שקף נרכוש אהדת עולם
למשל: ה פר ד ה !

יש מאמינים בקו ברלב מודרני
למשל: ה פר ד ה !

יש מורשת לדליה ולברק
למשל: ה פר ד ה !

יש לחקות את היציאה מלבנון
למשל: ה פר ד ה !

יש הנצחה לאיבה במחסומי בדיה
למשל: ה פר ד ה !

יש נסיגה חד-צדדית כשלב להבא
למשל: ה פר ד ה !

יש לתת זכות דבור לתמהונים
למשל: ה פר ד ה !

יש בלונים שבסופם מתפוצצים
למשל: ה פר ד ה !

יש פתרון להפרדה: ג ר ד ן
אכן ואכן !